Roy şi Revel Hession

Drumul calvarului

CUPRINS:

Prefaţă.

În cursul lunii Aprilie a anului 1947, cu ocazia sărbătorilor de Sfintele Paşti, avusesem pe inimă în mod deosebit să organizez o conferinţă în care, subiectul de bază să fie: TREZIREA! Rugasem pe mulţi misionari şi evanghelişti din multe părţi ale ţării, să ia parte, ca oratori. Ştiam că spiritul trezirii sufla

deja de câţiva ani pe câmpurile lor de misiune.

Totuşi, constatai că mesajul acestora era cu totul diferit de ceea ce îmi închipuisem eu până atunci despre trezire. Totul decurse foarte simplu şi liniştit. Pe măsură ce ei vorbeau, aducându-şi mărturiile şi împărtăşind cu cei prezenţi experienţele lor, îmi dădeam seama că dintre toţi cei prezenţi, persoana care avea cel mai mult trebuinţă de trezire în propria sa viaţă, eram eu însumi!

Desigur, nu uşor îmi fu să fac această descoperire. Fiind eu însumi unul dintre oratori, eram preocupat mai mult de nevoia spirituală a altora decât de a mea! Pe când soţia mea, ca şi alţii, se umileau profund înaintea lui Dumnezeu făcând, în felul acesta, în mod constant experienţa că sângele preţios al lui Iisus curăţă de orice păcat, eu însumi continuam să rămân în propria mea uscăciune spirituală; căci mă credeam totdeauna mai presus de ei.

Acum, simplitatea acestui mesaj mă copleşi: mi se părea că e prea simplu a fi umplut cu Duhul Sfânt!

La sfârşitul conferinţei mulţi mărturisiră ceea ce Dumnezeu făcuse cu ei, frângându-i la Cruce şi apoi umplându-i cu Duhul Sfânt într-o măsură plină până la revărsare. Eu însă nu putui da aceeaşi mărturie.

Abia mai târziu am reuşit să renunţ la „doctrina sfinţirii”

pentru a veni, în cele din urmă umil, la cruce, spre a fi curăţit de propriile mele păcate. Fu ca şi cum abia atunci îmi începui viaţa cu Cristos; întocmai ca Naaman care se umili şi primi în cele din urmă să se scalde în apele Iordanului, începui să mă simt şi eu „ca un copilaş”!

Acesta a fost începutul unui nou capitol din viaţa mea. A fost de trebuinţă să mă hotărăsc a accepta, clipă de clipă, moartea „eului meu” atât de mare, pentru ca Iisus să poată deveni totul în mine, ca El să mă poată curaţi neîncetat cu sângele Său atât de preţios.

Astăzi eu şi soţia mea publicăm împreună un mic jurnal creştin numit „Mai sus”. Scopul acestei publicaţii este să aducă pe tinerii creştini la o experienţă mai profundă cu Cristos. În numărul care a urmat acestei conferinţe, am publicat despre ceea ce Dumnezeu ne arătase nouă. Şi de atunci, abonamentele la acest jurnal crescură din ce în ce mai mult. Putem spune că în faţa noastră se prezenta simplu mesajul Trezirii.

Numerele următoare tratau tot acelaşi subiect, iar numărul cititorilor noştri crescu repede. Aproape zilnic primeam scrisori care ne mărturiseau că Dumnezeu cercetase şi binecuvântase pe poporul Său prin mijlocirea acestui jurnal. Chiar din străinătate ne parveniră comenzi. Astfel aflarăm că în multe vieţi se produsese trezirea.

Fu nevoie apoi să publicăm acest periodic chiar în limbile franceză şi germană. Pe nesimţite şi fără niciun merit din partea noastră, ne văzurăm foarte curând antrenaţi ca de un curent şi lucrarea lui Dumnezeu se întinse din ce în ce, mai mult spre marea noastră bucurie.

Nu ne putem lăuda noi înşine de acest succes, căci înţelegem prea bine că micul nostru periodic nu ar fi fost în stare să aprindă flacăra trezirii în alţii decât în măsura în care noi înşine suntem mai întâi aprinşi de ea. Dumnezeu îşi descoperise lucrarea în multe vieţi, în ţări diferite. Şi, îndată, din pricina mărturiei celor care fuseseră astfel treziţi, suflete noi fură cuprinse de sete după Dumnezeu. Ei găsiră drumul care duce la Cruce. Astfel, vântul trezirii se întinse din ce în ce mai mult, iar micul nostru jurnal a putut aduce lumina Sfintelor Scripturi tuturor celor care fuseseră binecuvântaţi, şi făceau primii paşi pe acest drum.

În cartea de faţă am folosit câteva articole din acest jurnal. Le-am ales pe acelea care au lăsat o mai puternică impresie. Simplul mesaj al trezirii răspunde astăzi unei reale nevoi spirituale, căci setea poporului lui Dumnezeu după „râurile de apă vie” creşte din ce în ce. Aşa încât încurajaţi de binecuvântările primite, am procedat la strângerea şi culegerea capitolelor care ni s-au părut deosebit de folositoare. Pe lângă

acestea, am mai adăugat două capitole noi, rugând pe Dumnezeu să le folosească spre slava Sa. Dacă veţi întâlni anumite repetări, vă rugăm să ni le scuzaţi. Totodată, nu vă sfătuim să citiţi această broşură la fel cum citiţi oricare alta: ci mai degrabă, citiţi câte un singur capitol meditând asupra lui.

De asemenea doresc a mai adăuga că aceste experienţe descrise nu sunt numai propriile mele experienţe. Numeroasă este ceata acelora care, în părtăşie unii cu alţii, au învăţat să meargă pe drumul Crucii. Fiecare din ei ar putea da aceleaşi mărturii din propria lui viaţă. Părtăşia aceasta nu încetează a se întinde şi din ce în ce, un număr tot mai mare de vieţi se supun influenţei dătătoare de viaţă a trezirii, care se întinde în ţara noastră. Credem că acest amănunt va ridica valoarea acestei broşuri în ochii cititorilor.

Încă o observaţie să ni se permită. Mulţi vor fi desigur surprinşi citind această broşură, gândirea lor despre trezire fiind poate cu totul diferită. Suntem adesea înclinaţi să socotim trezirea drept ceva spectaculos, mai mult sau mai puţin, caracterizat printr-o impresionantă mişcare de mase. Mulţimile de oameni nepocăiţi sunt convinşi de păcat, şi toate acestea se petrec într-un cadru de înflăcărare şi entuziasm. În acest caz, nu se poate prevedea niciodată când şi unde se vor petrece astfel de treziri, cu toată arzătoarea dorinţă a acelora care ar dori-o. Căci

acesta este un lucru pentru care nu poţi decât să te rogi, şi să aştepţi ceasul lui Dumnezeu. Dar, în aşteptarea lui. credincioşii se complac într-o viaţă de constante înfrângeri, iar Biserica continuă să dea lumii o mărturie slabă şi neînsemnată, cu totul lipsită de viaţa de Sus.

Dar Dumnezeu să fie binecuvântat! Mulţi copii ai lui Dumnezeu au făcut împreună cu mine experienţa minunată că trezirea este adesea un lucru cu totul diferit de ceea ce noi credem. Nu! Trezirea nu este nicidecum un lucru spectaculos, mai ales pentru cel convins de păcat şi căzut în faţa Crucii. Chiar atunci când se produc manifestări miraculoase, s-o recunoaştem, ele nu constituie decât partea mai puţin importantă a trezirii. Prietenii noştri misionari care au venit să ne mărturisească despre treziri văzute şi trăite pe câmpurile lor de misiune, au omis intenţionat a ne descrie această parte spectaculoasă. Ei se temeau mai mult ca de orice ca prin astfel de descrieri să nu întunece însăşi mesajul pe care aveau pe inimă să ni-l aducă.

Notăm apoi, că trezirea nu este ceva care priveşte mai întâi pe cei nepocăiţi. Ea este, mai întâi de toate, pentru poporul lui Dumnezeu. Ea înseamnă întoarcerea la o viaţă nouă, o reînnoire, ceea ce înseamnă că acolo e deja o viaţă. Cei nepocăiţi, dimpotrivă, nu de trezire au trebuinţă, ei neavând de loc o viaţă, care să poată fi reînnoită, trezită. Ei abia au nevoie de viaţă!

Credincioşii sunt aceia care trebuie să fie treziţi. La ei se simte un regres, o slăbire a vieţii spirituale, ei sunt adormiţi. De aceea cei ce se roagă pentru trezire vor trebui să mărturisească mai întâi ei înşişi, deschis, propriul lor regres spiritual. Dumnezeu va putea trezi sufletele noastre numai în măsura în care păcatele noastre vor fi mărturisite într-un mod clar şi precis. Când aceste lucruri vor începe să se petreacă printre creştini, atunci Dumnezeu va putea să lucreze şi printre cei pierduţi cu o nouă forţă, iar lucrarea Sa plină de har va fi atunci văzută de toţi. Una dintre devizele lui Evan Roberts, pe timpul trezirii din Ţara Galilor, era aceasta: „Apleacă Biserica şi vei salva poporul!” Cât de adevărat este că aceste două lucruri depind una de cealaltă: lumea şi-a pierdut credinţa pentru că Biserica şi-a pierdut focul!

Încă un ultim cuvânt către cititori. Dacă aceştia doresc să fie binecuvântaţi prin citirea acestor rânduri, atunci trebuie să îndeplinească o condiţie: inima lor trebuie să fie cuprinsă de o sete arzătoare. Să fie nesatisfăcuţi de Biserică, în general, şi nesatisfăcuţi de ei înşişi. Mai ales. de ei înşişi! Ei trebuie să lase ca lucrarea lui Dumnezeu să înceapă mai întâi în propria lor inimă, iar nu în cea a aproapelui lor.

În sfârşit, să-şi pună toată încrederea în Dumnezeu pentru ca El să lucreze. Iar dacă sunt slujitori ai lui Dumnezeu, atunci nevoia lor personală de trezire va fi încă mai urgentă decât a

celorlalţi, iar rugăciunea noastră este ca să ajungă cât mai repede convinşi de acest lucru, în măsura în care ei îşi vor recunoaşte propria lor vină, cerând să fie binecuvântaţi, numai în această măsură Domnul va răspândi binecuvântarea şi asupra „turmei" lor. Oh! Să înţeleagă, înainte de orice, că ei trebuie să fie primii care să se umilească în faţa Crucii, dacă printre cei păstoriţi de ei nu există încă convingerea de păcat. Să se lase mai întâi convinşi, frânţi, ei înşişi. Poporul din Ninive s-a pocăit atunci când regele lor, dându-se jos de pe tron, se umili el însuşi în sac şi cenuşă.

Însă, cititorul care nu lucrează direct în via Domnului, să nu fie ispitit să aştepte ca lucrarea de frângere să înceapă de la păstorul său. Nu! Căci Dumnezeu voieşte să-şi înceapă lucrarea în tine, prin tine, cu tine.

Roy Hession.

CAPITOLUL I.

Zdrobirea eului.

Ce este oare o trezire? Este viaţa Domnului Iisus răspândită în inimile oamenilor. Cristos e totdeauna învingătorul. În ceruri răsună neîncetat cântări de laudă pentru biruinţa Sa. Şi, oricât de mari ar fi slăbiciunea, scăderile şi înfrângerile noastre, El nu e niciodată învins. Puterea Sa este nelimitată. Tot ce avem noi de făcut, la rândul nostru, este să punem la punct relaţiile noastre cu El, pentru ca puterea Sa să se poată arăta în viaţa noastră, în

slujba noastră. Astfel, viaţa Sa biruitoare ne va umple inimile şi vieţile noastre, revărsându-se şi asupra altora. Iată ce este, de fapt, trezirea.

Totuşi, dacă vrem să cunoaştem aceste raporturi juste cu El, trebuie ca, mai întâi, propria noastră voinţă să fie zdrobită şi supusă voinţei Sale. Începutul trezirii noastre este, în felul acesta, zdrobirea noastră. Aceasta este, desigur, o cale dureroasă, umilitoare, dar ea este singura cale. „Nu eu, ci Cristos” (Galateni 2: 20). Domnul Iisus nu va putea trăi în noi pe deplin, nu. Se va putea descoperi în noi atâta timp cât „eul” nostru orgolios nu este zdrobit. Aceasta înseamnă de fapt, că acest „eu” al nostru atât de dur şi de nevindecat, care se îndreptăţeşte mereu, care totdeauna se apără pe el şi drepturile sale, care caută totdeauna propria sa slavă, – să se supună în sfârşit voinţei lui Dumnezeu, recunoscându-şi greşelile şi păcatele sale, renunţând la propria sa voinţă, la drepturile sale, la propria sa glorie, pentru ca Iisus să-l posede şi să ajungă a fi El, totul, în el. Cu alte cuvinte, a fi zdrobit înseamnă a muri pentru tine însuţi în toate privinţele.

Dacă privim în mod cinstit la viaţa noastră de creştini, vom vedea cât de mult loc ocupă acest „eu” în noi. Atât de adesea este „eul” nostru acela care „se străduieşte” sa trăiască această viaţă de creştin, (însăşi termenul „străduinţă” arată că, la baza acestei străduinţe stă „eul”!) Atât de adesea este el acela care voieşte să-l

slujească lui Cristos; şi tot el e acela care se mânie, împins de invidie, de pizmă, de spirit de critică, sau de îngrijorare; tot el e acela care se arată aspru şi neîngăduitor cu alţii, timid, mulţumit de el însuşi, ursuz. Da, cu adevărat că avem nevoie să fim zdrobiţi.

Dumnezeu nu va lucra în noi atâta vreme cât eul nostru ocupă locul de comandant. Căci toate roadele Duhului Sfânt enumerate în Epistola către Galateni (cap. 5.22) şi cu care Dumnezeu voieşte să ne umple, sunt protivnice duhului dur şi nesupus care locuieşte în noi, şi ele nu se pot manifesta decât numai după ce acest duh este crucificat.

Zdrobirea este, totodată, lucrarea lui Dumnezeu şi a noastră. Dumnezeu exercită o presiune asupra noastră; dar, depinde de noi dacă o acceptăm, sau o respingem. Dacă, în căutarea noastră de părtăşie cu Dumnezeu, suntem cu adevărat gata a ne lăsa convinşi prin lumina Sa, atunci El va demasca negreşit în noi eul dur şi orgolios, care ne face să suferim atât, şi să cauzăm suferinţe şi celor din jurul nostru. Atunci, la presiunea Duhului Său asupra noastră, vom putea să alegem una din două: sau, să ne înţepenim grumazul, refuzând a ne pocăi, sau să ne înclinăm şi să spunem: „Da, Doamne!”

Zdrobirea zilnică înseamnă a accepta cu umilinţă tot ceea ce Dumnezeu voieşte să ne convingă. Aceasta va putea să ne

coste scump, dacă socotim toate drepturile şi interesele egoiste la care va trebui să renunţăm, la toate mărturisirile, restituirile pe care le vom avea de făcut.

Această zdrobire se poate produce în noi numai la Cruce. Căci acolo Iisus a primit să fie zdrobit, de bunăvoie pentru noi, iar noi la rândul nostru nu avem niciun motiv să nu acceptăm a fi zdrobiţi. Iisus, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuşi, luând chip de rob, rob al lui Dumnezeu şi al oamenilor. Îl vedem renunţând de bunăvoie la drepturile Sale, la a avea un cămin sau vreun alt bun pământesc, gata a. Se lăsa insultat fără a riposta, a. Se lăsa chinuit fără a. Se apăra. Şi, pe deasupra tuturor a, îl vedem zdrobit pe când urca umil spre Calvar, unde S-a făcut Ţapul nostru Ispăşitor, purtând păcatele noastre în trupul Său, pe lemn.

„Sunt un vierme şi nu un om” – spune El într-un psalm profetic (Psalm 22: 6). Cei care au trăit în ţările tropicale, ştiu care e deosebirea dintre reacţia unui vierme atunci când este atacat şi cea a unui şarpe; acesta din urmă, se ridică, şuieră, şi contraatacă. Aceasta e imaginea eului. Viermele însă, nu opune nicio rezistenţă; poţi face cu el ce vrei, să-l împingi cu piciorul, sau chiar să-l zdrobeşti. El nu se va opune. Aceasta este imaginea adevăratei zdrobiri. Aceasta a primit Iisus de bunăvoie, a deveni

pentru noi: „un vierme și nu un om”. El a făcut-o știind că din pricina păcatului, noi am pierdut orice drept, și că merităm, astfel, iadul. Acum El ne învață să ne luăm adevăratul nostru loc, adică, să devenim și noi „viermi” pentru El și alături de El. Întreaga Sa predică de pe munte, cu învățăturile ei despre blândețe, despre nerăzbunare, de a iubi pe vrăjmașii noștri cu o iubire dezinteresată, toate acestea ne învață care este poziția noastră adevărată. Numai viziunea dragostei care a primit să fie zdrobită în locul nostru, poate să ne ducă la aceasta. În privința aceasta, cât de mult ne vorbește la inimă minunata poezie: „Vino, o, Iisuse, și zdrobește-mă!

Să-mi plec capul și să mor, Precum Tu, pe Golgota, Ți-ai plecat capul și ai murit, Pentru mine!”

Totuși, nu vom putea muri față de noi înșine o singură dată pentru totdeauna. Căci „zdrobirea” inițială a eului nostru va fi urmată în mod neîncetat, de noi zdrobiri. Numai astfel va putea Domnul Iisus să se manifeste în noi, în mod constant (2 Corinteni 4: 10). În timpul zilei, alegerea aceasta ni se va prezenta în zeci de feluri. Aceasta va însemna: renunțare la planurile noastre, la plăcerile noastre, ba chiar la libera folosire a timpului și a banilor noștri. Vom căuta atunci necontenit, nu binele nostru, ci al celor din jurul nostru. Căci ceea ce dăruim fraților noștri e criteriul cel mai sigur a ceea ce suntem gata să dăruim lui Dumnezeu. Fiecare

umilinţă, fiecare jignire pe care suntem chemaţi s-o îndurăm, este mijlocul de care Dumnezeu voieşte să se servească pentru a ne zdrobi, pentru a putea săpa tot mai adânc „canalul” prin care să se poată scurge viaţa lui Cristos în noi. De fapt, singura viaţă care poate plăcea lui Dumnezeu şi care poate aduce totdeauna biruinţa, este viaţa Sa, niciodată a noastră, oricâte ar fi străduinţele noastre. Întrucât viaţa noastră, adică, a eului nostru, este în completă opoziţie celei a lui Cristos, nu vom putea fi umpluţi cu viaţa Sa decât în măsura în care acceptăm neîncetat ca viaţa noastră să se anihileze, „să moară”. Dar aceasta depinde numai de alegerea noastră.

CAPITOLUL II.

Cupa care se revarsă.

Cu toate acestea, zdrobirea nu este decât începutul trezirii. Trezirea însăşi înseamnă de fapt, a fi umplut cu Duhul Sfânt până la revărsare, este a duce o viaţă biruitoare.

Dacă am fi întrebaţi acum: „Sunteţi voi umpluţi cu Duhul Sfânt?” – ce am răspunde? Trezirea este să poţi răspunde „da” la această întrebare la orice oră din zi. A afirma acest lucru nu este mândrie sau orgoliu, aceasta este în întregime lucrarea lui Dumnezeu şi nu a noastră. Ea este pur Har. Tot ceea ce avem noi de făcut este să aducem lui Dumnezeu o inimă frântă, pentru ca El să o poată umplea şi menţine în plinătate. Murray spunea:

„După cum apa, în drumul ei, umple locurile cele mai joase, văile, tot aşa Dumnezeu ne poate umple cu slava şi puterea Sa numai atunci când ne găseşte umili, goliţi de noi înşine”. Un tablou foarte sugestiv e acela al cupei (reprezentând inima noastră), pe care noi o ţinem îndreptată spre Iisus, pentru ca El s-o umple cu Apa Vie. Iisus e arătat ţinând în mână un ulcior de aur. Când trece pe lângă noi, El priveşte la cupa noastră. Dacă ea e curată şi golită, atunci o umple până la revărsare, întrucât El trece mereu, cupa noastră poate fi totdeauna în această stare de plinătate. Aceasta este ceea ce spune psalmistul (Psalm 23): „Paharul meu este plin de dă peste el”.

Trezirea vine atunci când tu şi cu mine ne lăsăm umpluţi până la revărsare cu această Apă Vie, care se va revărsa şi asupra altora, şi ne va umplea inima cu o pace desăvârşită şi constantă.

Nouă ni se pare, câteodată, că a accepta ca eul nostru să moară, înseamnă a deveni nefericiţi. Dimpotrivă! Refuzând ca eul nostru să moară, devenim nefericiţi. Cu cât vom accepta să murim de bunăvoie cu Cristos, cu atât vom cunoaşte viaţa şi puterea învierii Sale şi cu atât pacea şi bucuria noastră vor creşte. Viaţa Sa în noi se va revărsa şi asupra aproapelui nostru. Un dor fierbinte de a vedea cum sufletele pierdute vin la Cristos, o dorinţă arzătoare de a vedea cum fraţii şi surorile noastre primesc şi ei o binecuvântare cât mai deplină, ne vor mistui.

Sub sânge.

Un singur lucru împiedică pe Domnul Iisus să umple cupa noastră în clipa când trece pe lângă noi: păcatul, sub o formă sau alta. Iisus nu umple niciodată o cupă necurăţită şi negolită. Tot ceea ce vine de la firea mea, oricât de neînsemnat ar părea, este păcat. Mila de sine în încercări şi greutăţi, căutarea propriilor interese, (fie în afaceri, fie chiar în slujirea lui Dumnezeu!), risipirea timpului liber într-un mod deşert, sensibilitatea, susceptibilitatea, ura, apărarea drepturilor proprii, justificarea sau îndreptăţirea de sine când suntem acuzaţi sau ofensaţi, egocentrismul, retragerea în noi înşine, îngrijorările, temerile de tot felul, etc., toate acestea sunt fapte ale eului, ale firii noastre vechi, şi ele întinează cupa noastră.

(Unii creştini se întreabă dacă este just să numeşti păcate, lucruri ca: dorinţa de-a place, retragerea în tine însuţi, teama, etc. „Numiţi-le, mai degrabă, slăbiciuni, căci a le numi ‚păcate pe acestea, ar însemna să te bagi singur sub un jug!" – ni se reproşează adesea. Totuşi, adevărul este de partea contrarie! Căci, dacă aceste lucruri nu sunt păcate, atunci va trebui să le purtăm toată viaţa noastră, fără a putea fi dezrobiţi de ele. Dar, dacă ele sunt în adevăr păcate, atunci există un izvor care ne poate curaţi de ele în clipa când, recunoscându-le ca atare, le punem sub sângele lui Iisus. Căci cu adevărat sunt păcate acestea,

fiindcă ele provin din necredinţă, sau dintr-o formă sau alta a mândriei. Ele au împiedicat de atâtea ori pe Domnul să lucreze în noi; şi, drept consecinţă, am ajuns apoi, cu timpul, să fim separaţi, izolaţi de prezenţa Lui.)

Dar, Domnul fie lăudat! Toate aceste păcate se aflau în cupa pe care El, în Ghetsimani, deşi a ezitat pentru o clipă a o goli, o sorbi totuşi până la fund, pentru noi. Dacă îl vom lăsa să ne descopere conţinutul cupei noastre şi I-o vom preda Lui, El o va curaţi negreşit cu sângele Său preţios, care şi astăzi curge încă pentru păcat. Nu este vorba aici numai de curăţirea păcatului, ci şi a întinăciunii cugetului, pe care păcatul o aduce după sine. Da, toate acestea El le va curaţi în aşa fel, încât nu va mai rămânea nicio urmă în noi! Curăţind astfel cupa noastră, El o va umplea cu Duhul Sfânt. Astfel vom putea experimenta în fiecare zi din nou puterea acestui sânge preţios.

Să presupunem că, după ce am lăsat pe Domnul să curăţească şi să umple cupa noastră, cedăm deodată vreunei impulsiuni, unui gând rău de invidie, sau de mânie. Ce se va întâmpla atunci? Cupa noastră, din nou întinată astfel, încetează îndată a se mai revărsa. Şi, dacă vom rămâne aşa cum suntem, biruiţi de păcat şi trântiţi jos, ea nu se va mai revărsa în continuare.

Pentru a cunoaşte o trezire permanentă, trebuie să ne

deprindem a păstra cupa noastră curată. Voia lui Dumnezeu nu este nicidecum ca o trezire în vreun loc să înceteze după un anumit timp, fiind cunoscută de aici înainte sub numele de „trezirea din cutare sau cutare loc, din anul cutare sau cutare”! Dacă însă aşa e, – din nefericire, în zilele noastre, printre creştini – atunci aceasta e numai datorită păcatului, sau păcatelor, pe care diavolul are grijă să le toarne în cupa noastră. Revenind însă imediat din nou la Calvar, şi experimentând din nou clipă de clipă, puterea curăţitoare a sângelui lui Iisus care poate curaţi păcatul îndată ce el apare, vom învăţa atunci taina sfinţeniei şi a plinătăţii, a unei cupe neîncetat curăţită şi mereu plină până la revărsare.

De îndată ce aţi constatat că o rădăcină de invidie, de pizmă, de mânie sau orice alt păcat s-a strecurat în inima voastră, faceţi imediat lucrul acesta: predaţi-l îndată lui Iisus, cerându-l să-l şteargă cu sângele Său. Veţi constata atunci, că reacţia voastră firească va dispare, şi pacea va reveni în inima voastră; da, cupa va începe să se reverse din nou. Cu cât veţi urmări mai mult această curăţire, cu atât veţi vedea mai puţin în voi reacţia eului vostru.

Dar curăţirea aceasta nu este posibilă decât numai dacă lăsăm pe Dumnezeu să ne „zdrobească” asupra punctului în chestiune. Spre exemplu, să presupunem că caracterul cuiva ne

revoltă. Nu va fi atunci de ajuns să aducem la Cruce mânia noastră împotriva acelui om; ci va fi nevoie ca, mai întâi, să fim zdrobiţi şi să cedăm pe toată linia, acceptând felul de a fi al aceluia ca fiind voia lui Dumnezeu pentru noi. Numai atunci vom putea aduce la Iisus reacţia noastră egoistă, căci numai atunci sângele Său ne va curaţi de acest păcat. Odată curăţiţi de un păcat, să nu continuăm a ne mai plânge, să ne ferim a mai fi preocupaţi de propria noastră persoană. Să privim mai degrabă la Salvatorul nostru cel biruitor, binecuvântându-L pentru faptul că biruinţa Sa poate fi totdeauna şi a noastră.

Există în Cuvântul lui Dumnezeu, o călăuză absolut sigură, o „busolă" după care putem îndrepta cu precizie umbletul nostru cu Iisus, şi a semnala în noi imediat apariţia păcatului. Aceasta este cuprinsă în Epistola către Coloseni 3: 15: „Pacea lui Dumnezeu să domnească în inimile voastre". Tot ceea ce tulbură pacea lui Dumnezeu din noi, este păcat, chiar dacă acesta ni se pare neînsemnat. Căci această pace trebuie să „domnească" în inimile noastre. Iar, după o traducere mai veche, ea trebuie să „arbitreze" în noi. Aţi observat vreodată pe arbitru la un meci de fotbal? În clipa când el fluieră, jocul trebuie să se oprească; a fost comisă pe undeva, o greşeală. Tot aşa, atunci când ne pierdem pacea din inimă, este pentru că „arbitrul" lui Dumnezeu a semnalat o greşeală! Să ne oprim atunci pe loc, cerând lui

Dumnezeu să ne arate ce anume nu merge. Să-l mărturisim Lui păcatul pe care El ni-l va arăta ca fiind cauza pentru care ne-am pierdut pacea, iar sângele lui Iisus ne va reda atunci iar pacea de mai înainte, şi ne vom putea relua din nou drumul cu o cupă care se revarsă.

Dacă totuşi, Dumnezeu nu ne-a redat încă pacea după toate acestea, e semn sigur că nu suntem încă zdrobiţi în mod real în punctul acela. Poate va fi nevoie atunci să cerem iertare vreunui om, sau lui Dumnezeu. Sau, poate, continuăm să credem că celălalt e de vină, iar nu noi! S-o ştim bine: dacă noi suntem aceia care ne-am pierdut pacea, aceasta e de ajuns pentru a ne indica clar cine este vinovatul. Căci păcatul altuia nu ne poate răpi pacea noastră! Dumnezeu voieşte să ne arate vinovăţia reacţiei noastre. Numai atunci când ne vom lăsa zdrobiţi de El în acel punct, pacea Sa ne va fi redată, ea va începe din nou să „domnească” în inimile noastre.

Ce lucru simplu, şi totuşi profund este a fi sub controlul păcii lui Dumnezeu, care nu este altceva decât însuşi Duhul Sfânt! Acest fel al nostru egoist de a fi, care altă dată nu ne tulbura, ne este de acum înainte dezvăluit ca păcat, şi nu vom mai putea continua să rămânem în el fără ca „arbitrul” nostru să nu dea alarma. Dacă suntem gata a ne lăsa conduşi de această „busolă” – pacea lui Dumnezeu, atunci supărarea, autoritarismul, neglijenţa

până în cele mai mici amănunte, ne vor fi descoperite ca păcate. Vom trebui atunci ca, de multe ori pe zi, și uneori chiar pentru cele mai mici lucruri, să recurgem la sângele lui Iisus. Vom recunoaşte atunci mai bine ca oricând calea frângerii, în cursul căreia Iisus. Se va putea manifesta în noi, în tot harul Său minunat.

Mulţi creştini neglijează atât de adesea avertismentele „arbitrului” lor încât ajung, cu timpul, nici să nu le mai audă! Urmează zile care se scurg fără a găsi prilejul de a fi zdrobiţi, ba chiar fără a mai simţi nevoia de a fi curățiți!

Starea aceasta este, în general, mult mai gravă decât cei mai mulţi dintre noi o credem! E nevoie să dorim cu ardoare regăsirea comuniunii cu Dumnezeu, înainte de a striga la El ca să ne arate din nou în care punct anume avem trebuinţă de curăţirea sângelui lui Iisus. La început, El ne va arăta, poate, numai un singur lucru, dar ascultarea şi zdrobirea pe care o vom dovedi în punctul acela vor constitui primul pas spre trezire pentru noi.

CAPITOLUL III.

Calea părtășiei.

Când omul a căzut în păcat și, în loc de a alege pe Dumnezeu drept centru al vieţii sale, s-a ales pe sine însuși, rezultatul fu nu numai separarea de părtăşia cu Dumnezeu, dar şi

ruperea părtăşiei omului cu aproapele său. Prima răzvrătire a omului contra lui Dumnezeu, care ne este descrisă în cap. 3 din cartea Genezei, fu imediat urmată de răzvrătirea omului contra fratelui său. Aceasta a dat loc la uciderea lui Abel de către Cain. Cădere înseamnă „a merge pe propria sa cale” (Isaia 53: 6). Dacă prefer să merg pe propria mea cale în loc de a alege calea lui Dumnezeu, voi prefera totodată calea şi voia mea, celei a aproapelui meu. Nu poţi afirma „independenţă” faţă de Dumnezeu fără a o afirma totodată faţă de oameni. Or, o lume în care fiecare om urmează propria sa cale, nu poate fi decât o lume de suspiciuni, de bariere, de tensiuni, de neînţelegeri şi de conflicte de toate soiurile.

Lucrarea săvârşită de Iisus pe Calvar nu constă numai în restabilirea părtăşiei între om şi Dumnezeu, ci şi între om şi aproapele său; căci una nu ar fi fost posibil de realizat, fără cealaltă. Cu cât spiţele unei roţi se apropie mai mult de centru, cu atât se apropie şi unele de altele. Şi dacă nu putem avea o părtăşie reală şi sinceră cu vreun frate sau vreo soră, este dovadă sigură că această părtăşie nu există nici între noi şi Dumnezeu, (cel puţin în punctul acela specific care provoacă discordie între noi şi fratele sau sora noastră). În prima epistolă a lui Ioan (care răspândeşte o lumină atât de vie asupra subiectului „trezirii”) se măsoară realitatea şi profunzimea părtăşiei omului cu

Dumnezeu, după măsura profunzimii şi realităţii părtăşiei cu fraţii săi (1 Ioan 2: 9; 3: 14 – 15; 4: 20). Tot ceea ce constituie o barieră între noi, oricât de neînsemnată ar părea, constituie totodată o barieră între noi şi Dumnezeu. Acolo unde aceste bariere nu au fost răsturnate, ele se vor transforma, cu timpul, în adevărate ziduri, atât de groase încât, la un moment dat, ne vom da seama că am ajuns complet separaţi de părtăşia cu Dumnezeu şi cu fraţii noştri. Dar dacă viaţa cea nouă ne umple cu adevărat, aceasta ne va permite să realizăm unitatea cu Dumnezeu şi, de asemenea, cu fraţii noştri. Atunci, nimic nu ne va mai separa de ei.

Lumina şi întunericul.

Dar ce stă oare la baza acestei părtaşii reale cu Dumnezeu şi cu fraţii noştri? Prima epistolă a lui Ioan, cap. 1, vers 7 ne dă răspunsul la această întrebare: „Dacă umblăm în lu’ mină, după cum El însuşi este lumină, avem părtăşie unii cu alţii, şi sângele lui Iisus Cristos, Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat”. Lumina luminează, ea dă la iveală, în timp ce întunericul ascunde, acoperă. Lucrarea luminii constă în a ne descoperi aşa cum suntem, căci „ceea ce scoate totul la iveală, este lumina” (Efeseni 5: 13). Dar, tot ceea ce facem sau spunem (chiar tăcând câteodată!) cu scopul însă de a ascunde ceea ce suntem în realitate, sunt fapte ale întunericului. Primul efect al păcatului în

noi este faptul că vom căuta să ascundem ceea ce suntem cu adevărat. Păcatul a dus pe primii noştri părinţi să se ascundă de faţa lui Dumnezeu îndărătul arborilor din grădină. Păcatul are acelaşi efect până în ziua de azi. El ne îndeamnă totdeauna la nerealitate, la comedie, la falsitate, la făţărnicie, la grija de a salva aparenţele, la a ne scuza şi a arunca vina noastră asupra altora. Aceasta o putem face, fie tăcând, fie zicând sau făcând tot felul de lucruri. Aceasta este ceea ce pasajul precedent numeşte „umblarea în întuneric” (Efeseni 5: 8).

Pentru unii, păcatul acesta este căutarea de sine (tot ce vine de la „eu” este păcat!), sau o afecţiune prefăcută, destinată să ascundă această iubire de sine; dar ea nu e mai puţin „umblare în întuneric”.

În ce contrast este aceasta cu vers. 5 al aceluiaşi capitol, care ne spune că „Dumnezeu este lumină”, adică El este Atotputernicul, care descoperă totul în om, şi-l dezvăluie aşa cum este. „În El nu este întuneric”. Aceasta înseamnă că în Dumnezeu nu este absolut nimic care să semene cu cea mai mică părticică de întuneric, sau cu tendinţa noastră – uneori – de prefăcătorie. Este deci absolut imposibil ca noi, dacă umblăm cu Dumnezeu, să putem rămâne în acelaşi timp, în întuneric, neavând părtăşie sinceră cu fraţii şi surorile noastre; altfel, ne arătăm aşa cum suntem, iar părtăşia noastră nu va fi atunci altceva decât o

părtăşie prefăcută şi nereală.

Baza părtăşiei.

Singura modalitate de a realiza adevărata părtăşie cu Dumnezeu şi cu oamenii, este a trăi în fiecare zi aşa cum am voi să fim găsiţi în „ziua cea mare” atât faţă de Dumnezeu, cât şi faţă de oameni. „Dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este lumină, avem părtăşie unii cu alţii”. Umblarea în întuneric este contrariul umblării în lumină. Spurgeon defineşte umblarea în lumină, cu aceste cuvinte: „A fi gata a cunoaşte şi a fi cunoscut”. În ceea ce priveşte părtăşia cu Dumnezeu, aceasta înseamnă a fi gata să recunoşti orice adevăr asupra ta însăţi, a fi convins de păcat, a pleca capul la cel mai mic semnal al conştiinţei noastre, a numi păcat tot ceea ce Dumnezeu numeşte păcat, în sfârşit, a nu ascunde nimic, a nu scuza nimic. O astfel de umblare în lumină nu poate decât să ne facă din ce în ce mai sensibili faţă de păcatul din noi, şi să-l recunoaştem ca păcat acolo unde nu-l recunoşteam deloc mai înainte.

Aceasta ar putea să ne descurajeze, poate, dacă versetul citat mai sus nu s-ar fi terminat cu aceste binecuvântate cuvinte: „. Şi sângele lui Iisus Cristos, Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat”.

Putem mărturisi şi pune sub Sânge tot ceea ce lumina lui Dumnezeu ne descoperă ca păcat. Astfel, păcatul este şters, atât

înaintea lui Dumnezeu cât şi în cugetul nostru. Sângele Său are puterea să ne facă mai albi ca zăpada. Aşa încât, rămânând neîncetat în lumină, şi fiind neîncetat curăţiţi prin Sângele Său, suntem într-o continuă părtăşie cu Dumnezeu.

Părtăşia promisă aici este nu numai cu Dumnezeu, ci, de asemenea, cu ceilalţi. Aceasta presupune că noi „umblăm în lumină" cu fratele nostru. Căci nu e posibil să trăim faţă de Dumnezeu aşa cum am vrea să fim găsiţi în „ziua cea mare", şi să fim, în acelaşi timp în întuneric, faţă de aproapele nostru. Va trebui să fim gata, nu numai a cunoaşte, ci şi a fi cunoscuţi, ca oameni ai lui Dumnezeu. Vom accepta cu sinceritate ca Dumnezeu să se folosească de fraţii noştri pentru a ne lumina, iar noi vom proceda la fel faţă de ei, în dragoste. Atunci nu vom mai căuta să ascundem adevărata noastră stare faţă de fratele sau sora noastră cu care avem părtăşie, – aceasta prin tot felul de mijloace sau aparenţe, mai mult sau mai puţin autentice – nici nu vom mai căuta să ne justificăm faţă de ei, căutând a arăta mai sfinţi decât suntem în realitate. Vom fi atunci cinstiţi, vom renunţa la felul nostru propriu de a vedea viaţa spirituală, vomrenunţa la mândria noastră, la buna noastră reputaţie, pentru a deveni cu adevărat cinstiţi în raporturile noastre cu fraţii şi surorile noastre în Cristos. Aceasta înseamnă totodată că nu vom mai păstra în inimă niciun sentiment răuvoitor faţă de

nimeni, ci vom căuta mai întâi la Dumnezeu dezrobire, iar apoi, vom mărturisi acest sentiment persoanei respective, punând din nou în ordine relaţiile dintre noi. Vom realiza astfel o părtăşie cu totul nouă unii cu alţii, şi pentru aceasta nu ne vom iubi mai puţin ca înainte; ci, dimpotrivă, nespus mai mult.

Niciun fel de robie.

A umbla în lumină, înseamnă a umbla cu Iisus. Aceasta nu presupune că vom fi constrânşi la a face ceva anumit. Totuşi, aceasta nu înseamnă că va trebui să ne deschidem inima faţă de orişicine! Ceea ce e important, înainte de toate, este purtarea noastră. Suntem noi oare gata a fi pe deplin curaţi, transparenţi, în raporturile noastre cu fraţii şi surorile noastre, în fapte şi în cuvinte, pentru că Dumnezeu ne-o cere? Aceasta este adevărata umblare în lumină. Acest lucru va fi câteodată umilitor, dar cât de eficace va fi pentru ca viaţa noastră spirituală să devie reală, şi pentru a ne cunoaşte pe noi înşine! Suntem atât de obişnuiţi cu gândul că Dumnezeu ne cunoaşte, ca El ştie totul, încât ne dăm seama că nu ne cunoaştem pe noi înşine cum ar trebui. Dar dacă suntem gata a recunoaşte, în prezenţa altora, adevărul întreg despre noi înşine sub călăuzirea Duhului Sfânt, ne vom vedea atunci, pe noi şi păcatele noastre, într-o lumină cu totul nouă. Vom înţelege atunci, cum nu înţelesesem niciodată mai înainte, unde trebuie să aplicăm progresiv sângele lui Iisus în viaţa

noastră. Acesta este motivul pentru care apostolul Iacov ne îndeamnă să „ne mărturisi păcatele unii altora”. După cum reiese din 1 Ioan 1: 7, scopul umblării în lumină este părtăşia reciprocă. Cât de reală poate fi această părtăşie când umblăm astfel! Evident că atunci dragostea adevărată va ţâşni din noi şi în noi, dacă fiecare din noi vom accepta să fim cunoscuţi de ceilalţi aşa cum suntem: nişte păcătoşi pocăiţi la picioarele lui Iisus. Atunci când barierele cad, când măştile sunt date la o parte, numai atunci poate Iisus în sfârşit să ne unească pe toţi într-o inimă şi un suflet. Pe lângă aceasta, vom mai căpăta voioasa certitudine că suntem în siguranţă. Nu vom mai avea atunci teamă de reacţia altuia faţa de noi, nu ne vom mai preocupa de ceea ce gândeşte celălalt despre persoana noastră. Vom şti atunci că, dacă aproapele nostru are ceva împotriva noastră, lucrul acesta va fi imediat adus la lumină, fie prin zdrobire şi mărturisire (acolo unde au fost nedreptăţi sau lipsă de dragoste), fie prin a arăta cu dragoste când este nevoie a recunoaşte vreo greşeală.

Să nu uităm, mai presus de toate, ceea ce spuneam, că umblarea în lumină este, înainte de orice, o umblare cu Iisus. De El avem trebuinţă mai înainte de orice, pentru a fi curăţiţi şi a câştiga biruinţa. Şi dacă apoi Dumnezeu ne îndeamnă să ne deschidem inima faţă de fraţii noştri, atunci vom aduce mai degrabă o mărturie decât o mărturisire (în afară de cazul când

această mărturisire este necesară); şi aşa, vom lăuda împreună pe Dumnezeu.

Echipe de câte doi pentru trezire.

Iisus voieşte ca noi să începem de astăzi să umblăm în lumină într-un fel nou. Uniţi-vă la aceasta cu altcineva: cu prietenul vostru intim (bineînţeles, dacă e credincios şi el!), sau cu persoana cu care aveţi cea mai strânsă părtăşie în viaţă, de obicei, cu soţia sau soţul vostru, etc. Şi lăsaţi să vă „cadă masca" faţă de el. Fără îndoială, Dumnezeu v-a arătat deja vreun punct precis asupra căruia trebuie să fiţi cinstiţi cu el. Începeţi prin aceasta. Lucraţi în doi acolo unde El v-a spus. Şi atunci, Dumnezeu va aduce şi pe alţii, zdrobindu-i şi pe ei la piciorul Crucii, şi-i va adăuga la numărul vostru. Adunaţi-vă într-un spirit de părtăşie sinceră şi adevărată, pentru a vă împărtăşi experienţele în mod reciproc, cu o perfectă sinceritate. Rugaţi-vă pentru alţii, şi apoi, mergeţi – mereu în cete – ducând mai departe mărturia voastră. Astfel, Dumnezeu va putea face lucruri mari. Acei care vor fi astfel salvaţi şi binecuvântaţi, vor putea şi ei apoi, la rândul lor, să lucreze în cete, întocmai ca o bilă de biliard care, în mersul ei, pune altele în mişcare. Şi, la urmă, întreaga ţară va fi inundată de viaţa cea nouă care emană din Cristos cel înviat.

CAPITOLULIV.

Calea cea sfântă.

Pentru a cunoaşte viaţa de biruinţă, trebuie să învăţăm simplitatea. Cât de mult am complicat noi, oamenii, această Cale! Volume întregi au fost scrise despre acest subiect. S-au propus nenumărate formule; ni s-a spus că secretul e aici, sau acolo. Totuşi, pentru cei mai mulţi dintre noi, toate acestea erau atât de complicate, încât măcar că le cunoaştem din teorie, totuşi nu suntem în stare a le aplica în viaţa de toate zilele.

Pentru a face mai clare adevărurile enumerate mai sus am recurs, în acest capitol, la câteva imagini. În Isaia 35: 8 avem o descriere caracteristică a vieţii de biruinţă: „Acolo se va croi o cale care se va chema, calea cea sfântă”. Este imaginea unui drum croit peste câmpiile mlăştinoase, care reprezintă lumea. Deşi această Cale e îngustă şi numai în urcuş, totuşi nu e om care să nu poată merge pe ea, dacă vrea, căci, „chiar cei fără minte nu vor putea să se rătăcească”. Dacă părăsim această cale, pericolele sunt numeroase. Dar dacă rămânem pe ea, atunci suntem în deplină siguranţă, căci „pe calea aceasta nu va fi niciun leu, şi nicio fiară sălbatică nu va merge pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea”. O singură categorie de oameni nu va putea trece: „niciun necurat nu va trece pe ea”. Şi aceasta se referă nu numai la păcătosul care nu cunoaşte pe Cristos ca Mântuitor al său, ci chiar la creştinul care, deşi cunoaşte totul, rămâne totuşi în păcatele sale, nemărturisite şi necurăţite.

Singurul acces la această Cale este printr-o mică colină, întunecoasă şi nu prea accesibilă; e colina Calvarului. Ea se urcă pe mâini şi pe genunchi, mai ales. pe genunchi! Dacă suntem mulţumiţi de viaţa noastră creştină, dacă nu simţim în noi acea sete arzătoare de a ajunge la această Cale sfântă, atunci nu vom cădea niciodată în genunchi, şi, deci, nu vom putea urca colina.

Dacă suntem nesatisfăcuţi de noi înşine, flămânzi după o viaţă mai deplină cu Cristos decât cea pe care o trăim, atunci vom găsi negreşit drumul care duce la ea. Nu vă pripiţi, lăsaţi ca Dumnezeu însuşi să pună în voi sete sfântă după această Cale, El să facă să izbucnească din voi acele „suspinuri negrăite ale Duhului”. Pelerinii cei indiferenţi, „căldicei”, nu vor putea ajunge prea departe pe această Cale, după cum e scris: „Mă veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima”.

Poarta cea scundă.

În vârful colinei, ca pentru a păzi intrarea spre Calea cea Sfântă, se înalţă Crucea. Întunecoasă, aspră, ea împarte timpul şi pe oameni în categorii. La piciorul Crucii se află o poartă scundă, atât de scundă încât, pentru a trece prin ea e nevoie să te pleci şi să intri, târându-te aproape. Acesta e însă singurul acces la Calea cea Sfântă, la drumul cel croit pe înălţimi, şi trebuie neapărat să trecem prin el dacă voim să ajungem mai departe.

Poarta aceasta se numeşte „Poarta celor zdrobiţi”; căci

numai aceştia o pot trece. A fi zdrobit, este a putea spune oricând: „Nu eu, ci Cristos”. În fiecare din noi se află un „eu” orgolios, un „grumaz ţeapăn”. Acest grumaz începu a se înţepeni încă în grădina Edenului, atunci când strămoşii noştri, Adam şi Eva, care fuseseră totdeauna supuşi voii lui Dumnezeu până atunci, s-au răzvrătit, cerându-şi independenţa, vrând să ajungă „ca Dumnezeu”.

În întreaga Biblie, Dumnezeu reproşează acest grumaz ţeapăn, poporului Său. Dar şi grumazul nostru e la fel ca al lor. Suntem şi noi duri şi răzvrătiţi, ne ofensăm atât de lesne, ne mâniem, invidiem, clevetim cu atâta uşurinţă, refuzăm cu încăpăţânare adesea să iertăm, păstrăm pizmă, ne luptăm, căutând a face prin propriile noastre eforturi ceea ce ar trebui să lăsăm ca Dumnezeu să facă în noi. Apoi, suntem îngăduitori faţă de noi înşine, şi cât de adesea aceasta ne împinge spre lipsă de curăţie!

Dar toate aceste lucruri, şi multe altele ca acestea, îşi au obârşia în eul nostru orgolios. Dacă însă am fi cu adevărat umpluţi cu Cristos, cu viaţa Lui, atunci nu am avea aceste reacţii. Înainte de a ajunge pe înălţimile Căii Sfinte trebuie ca Dumnezeu să îndoaie şi să frângă eul acesta, pentru ca să poată domni Cristos în locul lui.

A fi zdrobit înseamnă a nu mai avea drepturi, nici înaintea

lui Dumnezeu şi nici înaintea oamenilor. Nu numai să le abandonăm, să ne resemnăm, ci să recunoaştem în mod real că nu le avem, singurul nostru merit fiind: iadul! Aceasta înseamnă că nimic nu mai e al nostru; nici timpul, nici banii, nici bunuri, le sau poziţii.

Pentru a ajunge acolo, Dumnezeu ne conduce la piciorul Crucii, şi numai acolo El ne arată ce înseamnă adevărata zdrobire. Acolo vom vedea acele Mâini şi Picioare străpunse şi sângerânde, această Faţă pe care e întipărită mila şi dragostea, cununa de spini, zdrobirea desăvârşită a Aceluia care a zis: „Voia Ta să se facă, şi nu a Mea” pe când sorbea până la fund cupa amară a păcatelor noastre. Privind astfel la El, vom înţelege mai bine cum păcatele noastre L-au ţintuit acolo, şi vom fi şi noi zdrobiţi la rândul nostru. Contemplând astfel dragostea şi zdrobirea Lui, că El moare în locul nostru, inimile noastre se vor topi. Vom dori atunci să fim şi noi zdrobiţi pentru El, şi această rugăciune va deveni a noastră:

Scapă-mă de eul meu, Iisuse, Salvatorul meu!

Voiesc a mă pierde în Tine!

Să nu mai fiu eu de acum, Ci numai Tu, da, numai Tu, Care să locuieşti în mine!

Mulţi creştini au constatat, ca şi mine, cu uimire, că nu există, poate, rugăciune care să fie mai prompt ascultată de

Dumnezeu ca această rugăciune, în care noi îi cerem să ne zdrobească.

O alegere constantă.

Să nu credem că va fi suficient să fim zdrobiţi o singură dată, şi cu aceasta vom putea trece pe poarta. Nu, nicidecum! Alegerea va continua să ni se impună necurmat, căci astfel Dumnezeu va pune mereu la încercare măsura noastră de sinceritate în umbletul nostru cu El, în lumină. Dacă, de pildă, cineva ne va jigni sau ne va face vreun rău, atunci vom avea de ales între a accepta răul sau nedreptatea care ni s-a făcut, ca un mijloc de har, pentru a ne umili şi a ne pleca sau putem a ne şi împotrivim, să ne înţepenim grumazul mai departe, făcându-ne că n-am înţeles ce vrea să ne înveţe Domnul prin aceasta. În tot răstimpul zilei, Dumnezeu ne va pune la încercare în mii de feluri, spre a vedea dacă dorinţa noastră de zdrobire e reală, sau nu.

Va fi inutil atunci să pretindem că suntem zdrobiţi înaintea lui Dumnezeu, dacă purtarea noastră în relaţiile cu aproapele nostru nu va dovedi aceasta! Căci Dumnezeu ne încearcă aproape totdeauna prin aproapele nostru, în viaţa creştinului nu există întâmplare! Dumnezeu ne îngăduie să-l cunoaştem voia prin întâlnirea noastră cu cei din jurul nostru, şi prin numeroasele lor pretenţii faţă de noi. Dacă suntem în conflict cu noi înşine pentru faptul că ne vine greu să ne lăsăm zdrobiţi adeseori, să ne

întoarcem atunci privirile spre Calvar, să contemplăm pe Cristos zdrobit pentru noi, şi vom fi atunci gata a fi şi noi zdrobiţi pentru El.

Pe pragul de sus al uşii celei scunde, „uşa zdrobirilor", este stropit cu sângele Domnului Iisus. Când ne plecăm pentru a trece prin această uşă, sângele acesta ne curăţeşte de orice păcat. Nu e suficient numai să ne plecăm pentru a trece, ci trebuie să fim şi curăţiţi, căci numai cei curaţi au dreptul a trece pe Calea cea Sfântă.

Poate că tu, cititorule, nu ai cunoscut niciodată pe Iisus ca pe Mântuitorul tău personal; sau, poate că îl cunoşti de ani de zile. Dar, oricum ar fi, eşti întinat de păcatul mândriei, al poftelor, al pizmei, al urii, necurăţiei, şi atâtea altele. Dacă vei fi gata să predai toate acestea Aceluia care le-a purtat odată pentru tine, vei putea auzi şi tu acel murmur dulce şi binecuvântat, rostit odată pe Cruce: „S-a săvârşit!" Inima ta va deveni atunci mai albă ca zăpada.

Darul plinătăţii Lui.

Astfel, vom putea ajunge până la acel Drum croit, până la acea Cale Sfântă. Ea se va întinde înaintea noastră, îngustă, dreaptă, abruptă, scăldată în lumină, ducând spre „Ierusalim". De amândouă părţile se află un abis întunecos, care ţine până la capătul drumului; pe Drum însuşi, însă, totul e lumină. În spatele

nostru, Crucea, nu mai pare acum întunecată şi de temut, ci ea e acum iluminată de o lumină cerească. De-a lungul drumului, nu-L vom mai zări numai pe Mântuitorul; ci îl vom vedea atunci din plin, umblând alături de noi, pe Calea cea Sfântă, plin de viaţa învierii. El ţine în mână un ulcior plin cu Apă Vie, şi se apropie de noi, cerându-ne să-l întindem cupa, adică inima noastră, spre a o umplea. El o pătrunde cu privirea Sa spre a vedea dacă noi am fost curăţiţi prin sângele Său. Apoi, o umple cu Apa Vie.

Vom putea atunci înainta pe Cale în bucurie şi laudă, plini de viaţă nouă. Căci aceasta e trezirea: când tu şi cu mine suntem umpluţi clipă de clipă cu Duhul Sfânt, cu dragoste pentru semenii noştri, dorind arzător să-i vedem și pe ei mântuiţi. Da, negreşit, vom avea mai multe lupte ca mai înainte, mai multe oprelişti dureroase firii noastre vechi, dar vom fi în stare atunci să-l aducem lui Iisus fiecare păcat cu simplitate spre a fi curăţiţi, şi spre a primi în schimb darul fără plată al plinătăţii Sale. El va putea atunci să lucreze necurmat în noi lucrarea Sa. Dacă umblăm cu El, El va umplea neîncetat cupa noastră, aşa încât ea va fi totdeauna plină până la revărsare. De acum înainte, viaţa noastră de creştini va fi un drum cu El pe înălţimile Căii Sfinte, o viaţă supusă totdeauna voinţei Sale şi curăţită neîncetat prin sângele Său, o viaţă de unitate completă cu Iisus. Nimic spectaculos, nicio căutare de emoţii deosebite, ci o viaţă de

împlinire a voii lui Dumnezeu zi de zi în noi. Aceasta e adevărata sfinţenie.

Alături de cale.

Se va întâmpla câteodată să mai alunecăm pe Calea cea Sfântă, ea fiind foarte îngustă. Un mic pas făcut greşit şi iată-ne afară din cale, în întuneric. Aceasta ni se va întâmpla atunci când din lipsă de ascultare într-o privinţă sau alta, nu am ştiut să devenim suficient de slabi pentru a lăsa pe Dumnezeu să lucreze totul în noi şi pentru noi. Satan pândeşte totdeauna, neîncetat alături de drum. În tot cursul drumului, noi îi auzim chemările, dar el însuşi nu ne poate atinge. Totuşi, printr-un act de voinţă putem ceda glasului său. Acesta este păcatul, atunci începe depărtarea noastră de Iisus, de Calea Sa. Câteodată, aceasta se întâmpla din pricina grumazului nostru prea ţeapăn (fie faţă de Dumnezeu, fie faţă de fraţii noştri), altă dată din pricina vreunui sentiment de gelozie sau ură împotriva cuiva. Atunci, asaltaţi de aceste ispite, ne luptăm singuri, în loc de a ne „odihni” în Domnul. Astfel ne trezim de îndată în afara drumului, căci „nimic necurat” nu poate rămâne pe Calea cea Sfântă. Cupa noastră a fost întinată. Ea încetează atunci a se revărsa, şi noi ne pierdem pacea. Dar dacă nu vom avea grijă să ne întoarcem imediat pe Calea cea Sfântă, ne vom afunda din ce în ce mai adânc în prăpastia care se află alături de Drum.

Cum să revenim?

Primul lucru ce-l avem atunci de făcut este să-l cerem lui Dumnezeu să ne arate unde anume am făcut pasul cel greșit. El o va face cu siguranţă, chiar dacă câteodată noi suntem greoi la pricepere. Poate ne-am mâniat pe cineva, în acest caz Dumnezeu ne va arăta – la rugăciunea noastră – că greşeala nu e a celuilalt, pe care ne-am mâniat, ci a noastră. Căci dacă am fi fost cu adevărat zdrobiţi, nu ne-am fi mâniat. Atunci, privind cu întristare spre Calea cea Sfântă după care am alunecat, zărim pe Iisus și vedem totodată ce păcat urâcios este mânia și cum a murit Iisus pentru a ne dezrobi de ea.

În timp ce pe genunchi redobândim accesul pe Cale, ne apropiem din nou de Iisus pentru a fi curăţiţi prin sângele Său. El aşteaptă să umple din nou cupa noastră până la revărsare. Aleluia! Oriunde am aluneca de pe Calea cea Sfântă, Iisus este totdeauna acolo şi ne invită din nou să revenim, pentru a fi iar zdrobiţi, curăţiţi prin sângele Său.

Aceasta este taina cea mare a acestei Căi: să ştii ce ai de făcut atunci când ai căzut în păcat. Procedeul e totdeauna acelaşi: să aducem păcatul nostru la Cruce, expunându-l în toată urâţenia lui, mărturisindu-l lui Dumnezeu şi având încredinţarea apoi că a fost şters prin puterea sângelui lui Iisus.

Dacă voim să ştim că suntem cu adevărat pe Calea cea

Sfântă, este nevoie să ne punem următoarele întrebări:

— Cupa mea se revarsă oare?

— Pacea lui Dumnezeu domneşte oare în inima mea?

— Iubesc eu pe ceilalţi din toată inima mea?

— Aceste lucruri sunt „barometrul” Căii Sfinte. Dacă ele lipsesc, e dovadă că păcatul s-a strecurat pe undeva în noi, poate sub forma de falsă evlavie, de căutare de sine (în fapte, în cuvinte sau în gând), sub forma de susceptibilitate, de un duh mereu bănuitor şi suspicios împotriva altora, de auto-apărare, de preocupare de sine, de strădanii proprii, de timiditate, de îngrijorări, temeri, etc.

Umblarea noastră cu ceilalţi.

O altă importantă caracteristică a Căii Sfinte este că, pe Ea nu putem umbla niciodată singuri. Mai întâi, pentru că Domnul Iisus se află pe Ea. Apoi, sunt şi alţi pelerini pe acest drum, iar regula drumului este că, părtăşia noastră cu aceştia este la fel de necesară ca părtăşia noastră cu Domnul Iisus. Aceste două sunt strâns legate între ele şi nu se poate întrerupe una fără ca cealaltă să sufere. Tot ceea ce întrerupe părtăşia noastră cu aproapele nostru, aşa ca de exemplu: nerăbdarea, invidia, pizma, etc. face de asemenea ca părtăşia noastră cu Domnul să se întrerupă. Câteodată, aceste bariere nu sunt decât nişte „văluri” mai degrabă, mai mult sau mai puţin vizibile în afară. Dacă nu avem

grijă să le îndepărtăm imediat ce le constatăm, aceste „văluri” se transformă în curând în ziduri groase, şi iată-ne deodată, separaţi de Dumnezeu şi izolaţi de fraţii noştri, închişi în noi înşine. Aceasta se poate înţelege astfel: Dumnezeu este dragoste, şi din clipa când eu încetez a-l iubi pe aproapele meu, încetez de asemenea să fiu în părtăşie cu Dumnezeu, căci El continuă să-l iubească. Mai mult, rezultatul unui astfel de păcat este totdeauna că, fără a ne da prea bine seama ne trezim „umblând în întuneric”, adică începem să „mascăm”, să ne ascundem adevăratele sentimente. Acesta e înţelesul cuvântului „întuneric” în toată Scriptura. Lumina descoperă, dă la iveală, în timp ce întunericul ascunde, acoperă, încetăm atunci a mai fi noi înşine, atât faţă de Dumnezeu cât şi faţă de oameni. Atunci, desigur, nici Dumnezeu şi nici oamenii nu pot avea părtăşie cu ceva ireal. Dar întoarcerea la părtăşia cu Dumnezeu ne va reda totdeauna şi părtăşia cu fraţii. Orice lipsă de dragoste trebuie să fie recunoscută şi mărturisită ca păcat, pentru a putea fi acoperită prin sângele lui Iisus. Atunci ne vom putea pune în regulă şi cu fraţii noştri, şi dragostea lui Cristos în noi pentru ei va umplea din nou inima noastră. Vom avea atunci dorinţa să exprimăm această dragoste prin fapte, iar părtăşia cu ei va fi din nou restabilită pe deplin. Aşa este viaţa pe Calea cea Sfântă. Aceasta nu este nicidecum o „doctrină” nouă, niciun subiect de predică

oarecare. Ea nu are în ea nimic spectaculos ci este pur şi simplu, viaţa de fiecare zi acolo unde Dumnezeu ne-a rânduit să fim. Ea nu este în contrazicere cu ceea ce am citit sau auzit până acum cu privire la viaţa creştină. Dacă începem de astăzi a trăi această viaţă, vom experimenta ce este trezirea. Căci în adevăr, ce alta oare este ea dacă nu faptul că tu şi cu mine mergem într-o deplină unitate pe această Cale Sfântă, unde cupa noastră este neîncetat curăţită şi mereu plină până la revărsare?

CAPITOLUL V.

Porumbelul şi Mielul.

A trăi o viaţă de biruinţă şi a câştiga suflete pentru Cristos, nu este nicidecum un produs al „eului", nici chiar a unui „eu" sfinţit, sau produsul a mări străduinţe sau eforturi. Nicidecum! Aceasta este numai roada Duhului Sfânt. Noi nu am fost chemaţi să producem roade, ci doar să le aducem. Acesta nu este rodul nostru, ci al Său. Este deci de o covârşitoare importanţă să fim neîncetat umpluţi cu Duhul Sfânt, ca „pomii plini de suc" (Psalm 104: 16).

În primul capitol al Evangheliei după Ioan vedem în ce mod S-a coborât Duhul Sfânt asupra lui Iisus, Ioan Botezătorul văzu pe Iisus venind la el şi atunci mărturisi: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!" Apoi, pe când îl boteza, el văzu cerurile deschise şi Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de

porumbel şi oprindu-Se asupra Lui.

Umilinţa lui Dumnezeu.

Ce tablou sugestiv este acest porumbel, coborându-se şi oprindu-se asupra Mielului! Desigur, porumbelul şi mielul sunt cele mai blânde creaturi ale lui Dumnezeu. Mielul simbolizează blândeţea şi supunerea, iar porumbelul, pacea. (Ce este oare mai paşnic decât zborul unui porumbel într-o zi de vară?)

Aceasta nu sugerează oare că în chiar inima Divinităţii se găseşte umilinţă? Când Dumnezeul cel veşnic a conceput planul Său de a. Se descoperi lumii în Fiul, El îl numi: „Mielul"! Când Duhul Sfânt trebuie să vină în lume, El vine sub forma unui porumbel. Astfel, noi suntem chemaţi la smerenie nu numai pentru că Dumnezeu este atât de mare iar noi atât de mici, ci chiar pentru faptul că însuşi Dumnezeu descoperit prin Iisus, este „blând şi smerit cu inima".

Iată deci, sub o formă simbolică, care e condiţia ce poate permite Duhului Sfânt să vină şi să rămână în noi. Căci „Porumbelul" nu va putea să se aşeze şi să rămână în noi, dacă noi nu vom avea caracterul „Mielului", adică dacă „eul" nostru nu va fi zdrobit.

Manifestările „eului" nezdrobit sunt cu totul opuse firii porumbelului. Să recitim în Epistola către Galateni cap. 5, despre cele 9 roade ale Duhului Sfânt: dragostea, bucuria, pacea,

răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Cu acestea porumbelul doreşte să ne umple! apoi să le comparăm cu faptele josnice ale firii din acelaşi capitol („firea” este termenul folosit de Noul Testament pentru a descrie „eul” necrucificat). Diferenţa este atât de mare, ca de la lupul cel hrăpăreţ la smeritul miel.

Caracterul Mielului.

E clar acum că Duhul Sfânt nu va putea veni şi rămâne în noi atâta timp cât noi nu voim să acceptăm a deveni asemănători mieilor. Aceasta nu numai o singură dată şi pentru totdeauna, ci în fiece clipă şi de fiecare dată când El ne-o va arăta. Nimic nu umileşte mai mult inima noastră ca atunci când privim pe „Mielul” urcând Calvarul pentru noi. Căci numai acolo ne dăm seama de câte ori am refuzat să devenim „miei” pentru El. Acolo la Calvar El a devenit Miel, făptura cea mai simplă şi mai blândă dintre creaturile lui Dumnezeu, care nu cunoaşte niciun mijloc de a se salva, lipsit de orice apărare pe deplin.

Iisus S-a jertfit pentru noi devenind Mielul lui Dumnezeu. Lipsit pentru o vreme de putere proprie, ca om, neavând niciun mijloc omenesc a. Se apăra, El a fost dependent cu totul de Tatăl. „Fiul nu face nimic de la Sine, ci numai ce vede pe Tatăl făcând, „Dar noi, oh, cât ne complicăm! Ce de planuri elaborăm, câte încercări nu facem a ne apăra cât mai bine pielea! Dar şi câte

eforturi şi strădanii nu încercăm chiar pentru a ne putea trăi viaţa noastră creştină, pentru a împlini lucrările lui Dumnezeu, ca şi cum prin noi înşine am putea face ceva! Noi nu am vrut, pur şi simplu, să devenim miei, şi atunci porumbelul a fost nevoit să-şi ia zborul.

Gata înaintea celor ce îl tund.

Iisus a fost Mielul care S-a lăsat tuns, despuiat de toate drepturile Sale, de renumele Său, de orice drepturi îngăduite oricărui om pe pământ, aşa precum un miel se lasă tuns de lâna sa. El nu S-a împotrivit niciodată; un miel nu se împotriveşte. Străpuns şi zdrobit, din dragoste pentru noi, El n-a deschis gura. Chinuit, n-a ameninţat, nici nu a spus: „Nu ştiţi că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu? De ce Mă trataţi astfel?"

Dar noi mereu ne împotrivim, refuzând să fim despuiaţi de drepturile noastre! Noi nu suntem gata a pierde bunurile noastre din dragoste pentru El! Noi pretindem respectul cuvenit poziţiei noastre, iar dacă oamenii încearcă să ni-l răpească, ne împotrivim, ne luptăm. Atunci Porumbelul zboară de la noi, luând cu sine pacea şi lăsând inima noastră pustie şi împietrită.

El n-a deschis gura.

Iisus a fost un Miel tăcut: „ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, n-a deschis gura" (Isaia 53: 7). El nu a căutat niciodată să „Se explice", să se apere. Dar noi am fost oare tăcuţi atunci când

am fost trataţi cu rea-voinţă, sau acuzaţi pe nedrept? Noi ridicăm glasul pentru a ne apăra, ba câteodată chiar pentru a ne răzbuna! Noi nu am cerut iertare atunci când a trebuit să recunoaştem vreo greşeală. De fiecare dată când am procedat astfel, Porumbelul a fost nevoit să-şi ia iar zborul, luând din nou cu sine pacea şi binecuvântarea.

N-a purtat ură.

Iisus fu de asemenea Mielul fără pată. Nu numai că de pe buzele Sale n-a ieşit niciodată niciun cuvânt când a fost chinuit, dar El nici nu a avut în inima Sa nimic altceva decât dragoste pentru aceia care L-au trimis la Cruce. El nu a purtat nici pizmă, nici amărăciune împotriva lor. Chiar în clipa când aceştia îi străpungeau mâinile şi picioarele, El a murmurat: „Vă iert!” şi a cerut de asemenea Tatălui să-i ierte. Dar noi, câtă ură suntem în stare să adunăm în inimă împotriva aproapelui nostru câteodată, pentru motive nespus mai fără însemnătate ca acelea pe care El le-a suferit! Fiecare din aceste reacţii ale firii noastre nezdrobite, a lăsat câte o pată pe inima noastră. Porumbelul din nou a trebuit să zboare de la noi, pentru că nu am vrut să suportăm şi să iertăm din toată inima, din dragoste pentru Iisus.

Revino, o, Porumbelule!

Acestea sunt cauzele care îndepărtează Duhul Sfânt din viaţa noastră. Toate acestea sunt păcate, şi trebuie recunoscute

ca atare. Păcatul e singura piedică la trezirea Bisericii.

Se pune deci o întrebare: cum poate să revină din nou Porumbelul la noi, cu pacea și plinătatea Sa? Iată răspunsul: Mielul lui Dumnezeu! Iisus nu este numai simplu „mielul” despuiat, blând, tăcut, fără nicio pată. El este, înainte de toate, Mielul lui Dumnezeu, Mielul Mântuitor, care a luat locul nostru. Atunci când fiii lui Israel jertfeau lui Dumnezeu un miel, mielul acesta constituia o substituire. De aceea caracterul blând şi supus al acestui miel sunt caracteristici neînsemnate pe lângă rolul său principal pentru care era adus: acela de ispăşitor, care purta păcatele acelui om, iar sângele său era stropit pe altar. Tot astfel, caracterul umil şi blând al lui Iisus era necesar numai pentru ca El să poată deveni substituirea noastră, ţapul nostru ispăşitor pe Cruce, purtând păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru a ne ierta şi curaţi, dacă ne pocăim de ele. Mai mult, Dumnezeu voieşte să ne aducă la Cruce, ca să vedem acolo cum păcatele noastre au rănit şi ucis pe Miel. Noi L-am răstignit, de fiecare dată când nu am acceptat să ne lăsăm zdrobiţi. Mielul însă a îndurat totul prin blândeţea Sa, pentru ca prin sângele Său să ne acorde iertare şi curăţire, dacă ne vom pocăi sincer. Acest gând solemn ar trebui să zdrobească mândria noastră, să ne aplece inimile în pocăinţă. Numai atunci când am putut vedea cum păcatele noastre sfâşie inima lui Iisus, suntem frânţi şi gata de pocăinţă,

gata a le părăsi, pentru ca sângele Mielului să ne curăţească. Atunci Porumbelul va reveni din nou la noi, aducând iar cu sine pacea şi binecuvântarea inimii noastre.

„Iisus. Se umili pentru mine, până la staul, şi pentru mine coborî pe drumul Crucii.

Da, pentru mine, fiinţă mândră şi răzvrătită, Care prea multă vreme am refuzat a sluji pe umilul Rege.

Voinţa Sa cedă voinţei Tatălui!

El înainta mereu în lumină deplină, Dar eu preferam efortul, în loc de odihna în El, Pretinzând a mă sfinţi singur, fără Cristos!

O, Doamne, zdrobeşte, spală şi umple.

Această inimă goală!

Ţine-mă totdeauna sub sângele Tău preţios.

Să fiu totdeauna flămând după părtăşia cu Tine.

Iar inima mea zdrobită, să laude.

Numele Tău cel minunat!”

(Traducere liberă)

Un creştin din Africa, om al lui Dumnezeu, povesti odată că într-o zi, pe când urca un deal ca să ajungă la biserică, auzi deodată paşi în spatele lui. Întorcându-se, văzu pe un om care urca din greu ducând cu sine o foarte grea povară. Uitându-se mai cu băgare de seamă la el, observă că avea mâinile străpunse.

Recunoscu că este Domnul! „Doamne – strigă el – povara pe care o porţi este oare povara păcatului lumii?” „Nu! – răspunse Iisus – nu este păcatul lumii, ci este păcatul tău!” În timp ce fratele acesta povestea adunării de credincioşi această vedenie, inimile celor de faţă fură zdrobite, văzându-şi fiecare propriile sale păcate pe Cruce. Aşa din acea clipă începu acolo o puternică trezire.

La fel trebuie să se petreacă şi cu noi. Numai atunci vom fi gata a face mărturisirile, scuzele, restituirile şi împăcările care fac parte din adevărata pocăinţă.

„Revino, o, Porumbel ceresc, Tu, dulce Sol al păcii!
Oh, cât îmi urăsc păcatele acum.
Care Te-au răstignit cu săgeţile lor!”

Domnia Porumbelului.

Încă un cuvânt să ni se permită. Porumbelul este simbolul păcii. Dacă sângele lui Iisus ne-a curăţit şi dacă umblăm în umilinţă cu Mielul, semnul prezenţei şi al plinătăţii Duhului Sfânt în noi este pacea. Ea este criteriul umbletului nostru în cursul întregii zile: „Şi pacea lui Dumnezeu să domnească în inimile voastre” (Coloseni 3: 15). Dacă Porumbelul nu mai „cântă” în inima noastră, cauza nu poate fi decât una: păcatul, adică într-un fel sau într-altul am părăsit calea umilinţei, calea Mielului. Să cerem atunci lui Dumnezeu cu sinceritate să ne descopere acest

păcat şi să ne grăbim a ne pocăi de el, aducându-l la Cruce. Numai atunci Porumbelul va putea din nou să domnească în inima noastră.

În felul acesta putem cunoaşte prezenţa neîncetată a Duhului Sfânt oferită oricărui păcătos, prin aplicarea imediată şi constantă a sângelui preţios al lui Iisus.

Nu voieşti tu, cititorule, ca de azi înainte să supui şi tu viaţa ta domniei Porumbelului, a păcii lui Dumnezeu, pentru ca El să devină şi arbitrul tău în tot răstimpul zilei? Vei fi atunci neîncetat convins de păcat şi umilit, dar numai astfel vei putea ajunge la o asemănare mai reală cu Mielul lui Dumnezeu. Vei cunoaşte atunci singura biruinţă adevărată, aceea care se dobândeşte cel mai greu din toate: cucerirea „eului" tău!

CAPITOLUL VI.

Trezirea în căminele noastre.

În cea mai frumoasă grădină care a existat vreodată, trăiau, cu multe mii de ani în urmă, doi oameni, un bărbat şi o femeie, după chipul lui Dumnezeu. Scopul creaţiunii acestora era acela de a fi în fiecare clipă, martori ai slavei lui Dumnezeu înaintea întregii creaţiuni. Ei acceptară poziţia aceasta de simple creaturi ale lui Dumnezeu, printr-o supunere totală şi o predare completă voi Sale. Ei nu trăiau pentru ei înşişi, ci pentru El. Erau atât de supuşi unul altuia şi o armonie perfectă domnea în căminul lor.

Era pace, dragoste şi părtăşie, nu numai cu Domnul, dar chiar şi între ei. Aceasta. până în ziua când şarpele se strecură în acest cămin fondat de Dumnezeu însuşi şi, odată cu acesta intră păcatul. Atunci pacea lui Dumnezeu dispăru din inima lor, iar armonia le părăsi căminul. De atunci ei încetară a trăi pentru Dumnezeu, şi fiecare începu a trăi pentru sine. Ei deveniră „ca dumnezei" căutând propria lor slavă, propria lor adorare. „Eul" deveni atunci centrul vieţii lor. Ne mai trăind pentru Dumnezeu, ei încetară de asemenea să trăiască unul pentru celălalt. În locul păcii, al armoniei, dragostei, părtăşiei, se iviră cearta, discordia, ura, într-un cuvânt: păcatul.

Trezirea trebuie să înceapă din cămin.

Păcatul a pătruns mai întâi în cămin. Desigur că acolo păcătuim noi cel mai uşor şi de aceea trezirea trebuie să înceapă tot de acolo. Trezirea este o necesitate imperioasă pentru Biserică, pentru ţară, pentru lumea întreagă. O biserică trezită care ar fi compusă din cămine netrezite, ar fi o cumplită făţărnicie! Da, trezirea începe mai întâi în casele noastre şi e durabilă numai cu condiţia aceasta. În familie, în adevăr, e mai greu, şi costă poate mai scump, dar acolo e locul dintâi unde ea trebuie să înceapă, fiind locul cel mai necesar pentru aceasta.

Înainte de a merge mai departe pentru a trata acest subiect, vom mai vorbi puţin despre ceea ce înseamnă adevărata

trezire. Ea este o viaţă venită de sus şi turnată în inimile celor decăzuţi, celor care au dat înapoi în viaţa lor de creştin. Ea nu e o viaţă de strădanii proprii, nici de activitate febrilă, a cărei iniţiativă să pornească de la noi. Căci ea nu este viaţa omului, ci viaţa lui Iisus, transmisă prin Duhul Sfânt inimilor noastre şi revărsată apoi şi asupra celor din jurul nostru.

Această viaţă se manifestă prin părtăşia, unitatea, şi armonia în care trăim cu cei de lângă noi. Nimic care să stea între noi şi Dumnezeu, nimic care să stea între noi şi aproapele nostru, fratele nostru, sau sora noastră. Experienţa acestei vieţi trebuie s-o facem, cum am spus, mai înainte de toate în căminul nostru.

Cât de diferită este experienţa celor mai mulţi dintre noi în casele noastre, cu toate că ne numim creştini! Mici revărsări de mânie, supărare, amărăciune, egoism, ură, chiar acolo unde nu e niciun motiv serios. Nu se vede o armonie şi o părtăşie reală şi desăvârşită între creştinii, membri ai aceleiaşi familii. Acest principiu rămâne totdeauna acelaşi. Tot ceea ce se interpune între noi şi Dumnezeu, se va interpune de asemenea între noi şi aproapele nostru, şi invers. Părtăşia noastră cu Cristos fiind întreruptă, inimile noastre nu vor mai revărsa viaţa divină, iar aceasta se va simţi imediat în raporturile noastre cu ai noştri.

Ce nu merge oare în căminul nostru?

De fapt, ce nu merge în căminul nostru? Când vorbim

despre cămin înţelegem prin aceasta toate relaţiile existente între soţ şi soţie, între părinţi şi copii, între fraţi şi surori, şi, în general, între toţi aceia care sunt chemaţi să trăiască împreună.

Primul reproş pe care-l facem creştinilor este că în sânul familiei lor, ei NU TRĂIESC ÎN LUMINĂ. Preferă să „tragă oblonul”, să nu-i cunoască ceilalţi aşa cum sunt în realitate. Nu doresc ca aceştia să intre în viaţa lor intimă. Da, cu toţii suntem aşa. Chiar acei care trăiesc în imediata noastră apropiere, nu ştiu, cea mai mare parte din timp, ce se petrece cu noi. Ei nu cunosc greutăţile noastre, luptele noastre, greşelile noastre, căderile noastre, păcatele asupra cărora numai rareori avem biruinţă.

Este tot consecinţa păcatului faptul că suntem atât de puţin deschişi şi transparenţi faţă de ceilalţi. Să privim pe Adam şi Eva cum s-au ascuns de faţa lui Dumnezeu în dosul arborilor din grădină. Oare nu păcatul lor i-a îndemnat să procedeze aşa? Şi nu tot din cauza păcatului s-au ascuns unul faţă de altul, cosându-şi frunze de smochin? Erau, desigur, reacţii şi gânduri lăuntrice pe care Adam nu le-o fi destăinuit niciodată femeii sale, după cum Eva, la rândul ei, nu i-a mărturisit niciodată soţului ei ce avea în inimă. Şi de atunci, a rămas aşa. Noi oamenii, ascundem adevărata noastră stare, atât lui Dumnezeu cât şi aproapelui nostru. Şi cât de vinovat este lucrul acesta! Noi „mascăm” adevăratul nostru „eu”, ne ascundem adevărata faţă cât putem.

Câteodată, dacă suntem pe punctul de a fi descoperiţi, ne dăm aerul că „am vrut doar să glumim”! Căci ne temem de a rămâne noi înşine, nu voim ca aproapele nostru să se apropie de noi prea mult şi să afle ce suntem în realitate. Astfel ne camuflăm, nefiind sinceri cu alţii şi de aceea nu putem avea o adevărată părtăşie între noi. Nu ne dăm seama că în felul acesta nu vom putea realiza niciodată o armonie desăvârşită, o înţelegere reciprocă perfectă în sânul căminului nostru. Iar Scriptura numeşte aceasta: „umblare în întuneric”, căci tot ce este ascuns, este „întuneric”.

Lipsa de dragoste.

Vom semnala un al doilea lucru care nu merge în căminele noastre: noi NU NE IUBIM CU ADEVĂRAT UNUL PE CELĂLALT. „Ah! îmi veţi spune: acesta nu e desigur cazul cu noi, căci nu e pereche în lume care să se iubească mai mult ca noi, soţul meu şi cu mine!” Aş vrea să vă cred, dar mai întâi daţi-mi voie să vă pun întrebarea: ce înţelegeţi voi prin dragoste? Dragostea despre care ne vorbeşte Scriptura nu este numai un sentiment, o pasiune, oricât de puternică ar fi ea. Citiţi binecunoscutul pasaj din 1 Corinteni 13 care defineşte adevărata dragoste, apoi comparaţi-o cu a voastră. Numai în această lumină veţi descoperi şi voi ca şi mine, că noi oamenii, de fapt, cu greu putem iubi pe aproapele nostru şi că purtarea noastră faţă de el, de cele mai multe ori,

este opusă dragostei adevărate. Ori contrariul dragostei, este ura!

Să cercetăm mai îndeaproape câteva puncte privind dragostea descrisă în acest capitol:

1) Dragostea este îndelung răbdătoare.

2) Dragostea este plină de bunătate.

3) Dragostea nu are gelozie.

4) Dragostea nu se laudă.

5) Dragostea nu se umflă de mândrie.

6) Dragostea nu face niciun rău (nici în cuvinte!).

7) Dragostea nu caută interesul său (deci, nu e egoistă!).

8) Dragostea nu se mânie (nici nu se „enervează”!).

9) Dragostea nu se gândeşte la rău (deci nu hrăneşte gânduri rele faţă de aproapele său).

Ce mai rămâne din dragostea noastră, după un astfel de examen? Noi ne purtăm adeseori într-un fel cu totul opus; exprimăm nerăbdare (chiar dacă numai în gesturi uneori), răspundem sau reacţionăm faţă de ai noştri într-un mod neîndurător. Cât de multă gelozie poate dovedi deseori un soţ, pe darurile sau progresele spirituale ale soţiei! Se întâmplă de asemenea ca părinţii să fie geloşi pe copiii lor. Nu odată, o amară invidie există între fraţi, copii ai aceloraşi părinţi! „Dragostea este fără răutate”. Aceasta nu se referă oare şi la politeţe în raporturile noastre cu ai noştri? Cum stăm noi în această

privinţă? Cu atâta uşurinţă ne închipuim că la noi acasă ne putem permite să încetăm politeţea. Ce eroare! Politeţea este tot o formă a dragostei care se manifestă în cele mai mici amănunte din viaţa în comun. Ori tocmai în lucrurile mici ne poticnim cel mai uşor, nu-i aşa? „Dragostea nu se umflă de mândrie”. Mândria se poate manifesta în multe feluri. Credem totdeauna că noi „ştim mai bine” ca ceilalţi, vrem să fim independenţi, să comandăm tuturor, să conducem totul. Neîncetat găsim câte ceva de corectat la alţii.

Astfel de supra aprecieri produc dispreţ. Convinşi de superioritatea noastră, ne punem într-o poziţie care este deasupra aproapelui nostru. Cum poţi pretinde că iubeşti pe cineva pe care-l consideri, de fapt, inferior, incapabil, ignorant? „Dragostea nu caută folosul său”. Adică, nu este egoistă. Vai, de câte ori punem propriile noastre interese şi dorinţe înaintea celor ale altora!” Dragostea este îndelung răbdătoare”. Răbdarea este deseori o calitate foarte rară la noi. Ne mâniem pentru lucruri atât de neînsemnate! O mică încălcare din partea fratelui nostru şi răbdarea noastră faţă de el a ajuns la capăt. Când vreunul din ai noştri ne nedreptăţeşte cu ceva (sau ni se pare că o face), îl judecăm cu asprime şi-i păstrăm în inimă resentiment. Felul său de a proceda ne revoltă. Cu toate acestea, avem pretenţia că iubim în căminul nostru! Lucrurile acestea se petrec

zi de zi şi ne-am obişnuit cu ele până într-atâta, că nici nu le mai băgăm în seamă. Dar ele nu exprimă dragoste, ci mai degrabă ură, (chiar dacă nu ne place s-o numim astfel!). Nerăbdarea, gelozia, mândria, voinţa proprie, supărarea, resentimentul, etc. sunt toate forme ale lipsei de dragoste, adică: ura. Iar ura este păcat. „Cel care zice că este în lumină şi urăşte pe fratele său, este încă în întuneric" (1 Ioan 2: 9). Toate aceste lucruri creează chiar în sânul familiei tensiuni, bariere, stări de încordare, certuri care fac imposibilă părtăşia cu Dumnezeu şi cu semenii noştri.

Singurul mijloc.

După tot ce am spus până acum, o întrebare se pune: dorim noi oare o viaţă nouă, dorim noi trezirea în căminul nostru? Vrem să rămânem aşa cum suntem, sau vrem o reînnoire în sânul familiei noastre? Desigur că această schimbare nu va fi posibilă decât dacă suntem însetaţi şi flămânzi după ea, şi dacă vom face de asemenea tot ce este necesar pentru a o obţine.

Primul lucru ce-l avem de făcut este să numim păcatul, păcat (e vorba de păcatul meu, nu de cel al altuia!). Apoi să mergem la Cruce, să-l mărturisim şi să ne încredem din toată inima că Iisus Cristos ne-a curăţit de el chiar în momentul acela. Acolo la Cruce, atunci când în pocăinţă ne plecăm capul şi primim dragostea Sa, dragoste care uită, care suferă, suntem iertaţi. Şi atunci, Duhul Sfânt ne umple cu însăşi caracterul lui Cristos.

Dragostea descrisă în 1 Corinteni 13 este aceea a Domnului nostru. Ea este un dar pe care-l primim atunci când El trăieşte în noi.

Această experienţă o putem face de fiecare dată când aducem la Cruce lipsa noastră de dragoste, spre a fi curăţiţi. Sângele lui Iisus este un Izvor care curge şi astăzi, neîncetat. Totdeauna proaspăt, el ne dă puterea să fim gata a renunţa la drepturile noastre, tot aşa după cum El a renunţat la ale Sale pentru noi. Vom constata de îndată cum cauza pentru care egoismul şi mândria altora ne revoltă adesea, este de obicei propriul nostru egoism, propria noastră mândrie, care nu voieşte a se „da bătută”. Atunci, după ce am trecut pe la Cruce, prezenţa şi atitudinea mai mult sau mai puţin egoistă a semenilor noştri, ne va convinge, din dragoste pentru ei, să luăm drumul pe care, de data aceasta, nu noi l-am ales. Îi vom accepta de acum înainte umili, ca fiind voia lui Dumnezeu pentru noi şi ne vom supune oricăror încercări pe care ni le va trimite Dumnezeu, ştiind că ele sunt, toate, numai spre binele nostru, la urmă, urmei.

Aceasta însă nu înseamnă, bineînţeles, că va trebui să acceptăm egoismul celuilalt ca fiind voia lui Dumnezeu pentru el – nici vorbă de aşa ceva! – ci numai ca fiind voia lui Dumnezeu pentru noi. În ceea ce priveşte pe aproapele nostru, Dumnezeu. Se va sluji de noi – în măsura în care ne vom lăsa zdrobiţi –

pentru a-l avertiza, pentru a-l aduce şi pe el pe drumul cel bun. Dacă suntem părinţi, vom avea deseori prilejul să corectăm pe copilul nostru, dar aceasta nu va mai fi atunci din motive egoiste, ci numai din dragoste pentru el, adică spre binele său. Numai când mergem pe drumul sacrificiului, dragostea lui Dumnezeu ne va umplea şi îşi va găsi expresia în faptele şi în purtarea noastră.

Când Domnul ne va zdrobi la Cruce, vom fi gata să punem la punct relaţiile noastre cu ceilalţi, câteodată chiar cu copiii noştri, şi aceasta va fi dovada cea mai concretă a zdrobirii noastre. Zdrobirea şi duritatea sunt două noţiuni contrarii. Inima dură zice: „Este greşeala ta!" Inima cea zdrobită zice: „este greşeala mea!" O cu totul altă atmosferă va domni în căminul nostru dacă vom începe să trăim această a doua formulă. Să nu uităm că la Cruce nu este loc de trecere decât pentru o singură persoană. Nu putem spune: „E adevărat că am greşit, dar ai greşit şi tu; să mergem deci amândoi la Iisus". Nu! Ci trebuie să mergi singur şi să spui: „Este greşeala mea!" Şi atunci Dumnezeu va lucra mai mult în inima celuilalt prin zdrobirea ta, decât prin tot ce ai putea tu zice sau face. Poate va trebui uneori să aştepţi mai multă vreme, dar şi aceasta îţi va ajuta să poţi măsura puţin nesfârşita răbdare a lui Dumnezeu faţă de tine. Cineva a zis odată: „Domnul a trebuit să aştepte multă vreme, cca. 1900 ani, de la strădiinţa Sa de a restabili toate lucrurile. Aceasta nu a fost

o greşeală din partea Sa!” Dacă noi vom proceda astfel, Dumnezeu va răspunde cu siguranţă la rugăciunea noastră şi va aduce de asemenea pe fratele nostru la Calvar. Atunci, noi vom fi UNA. Zidul de despărţire dintre noi va cădea şi vom putea atunci să umblăm împreună în lumină, în adevărată curăţie unul faţă de celălalt şi amândoi faţă de Iisus. Inimile noastre vor fi atunci pe deplin curate şi ne vom iubi cu o dragoste arzătoare şi adevărată. Căci unitatea şi armonia nu pot avea loc decât la Calvar. Numai acolo păcatul, care ne dezbina pe unul împotriva celuilalt, este luat.

Când vorbim despre unitate desăvârşită, ne apare îndată înaintea ochilor viziunea atâtor păcătoşi pocăiţi, reuniţi la Calvar.

CAPITOLUL VII.

Paiul şi bârna.

Aproapele nostru are ceva în ochi, care-l împiedică să vadă clar un anumit lucru, fie chiar ceva cât de mic. Iisus îl numeşte „pai”. Paiul este dureros, şi dorinţa noastră este să-i ajutăm să scape de el cât mai repede posibil. Desigur, e sarcina noastră ca prieteni să căutăm să i-l scoatem, iar el ne va fi apoi recunoscător. Noi va trebui de asemenea să-i fim recunoscători atunci când el va face acelaşi lucru faţă de noi, după trebuinţă.

S-ar părea că pasajul acesta din Matei 7: 3 – 5 ne-ar învăţa să nu căutăm a corecta greşeala aproapelui nostru. Adevărul este

însă, că dimpotrivă, suntem datori să o facem cu orice preţ. Este adevărat că aici Domnul pune accentul pe osândirea spiritului de judecată; dar odată acest spirit îndepărtat, pasajul se termină prin". Şi atunci, tu vei vedea desluşit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău".

După cum ne învaţă Noul Testament, va trebui să avem o astfel de dragoste faţă de aproapele nostru, încât să fim gata a face orice pentru a putea îndepărta paiul care-i tulbură vederea şi-l împiedică a fi binecuvântat. Este scris „să ne îndemnăm unii pe alţii", să „ne întrecem în dragoste şi în fapte bune", şi, în sfârşit, „să ne spălăm picioarele unii altora, „Dragostea lui Iisus răspândită în inimile noastre ne va îndemna a veni în ajutorul fratelui nostru.

Ce binecuvântare ar fi pentru mulţi, dacă vom începe să mustram şi să îndemnăm pe fraţii noştri, în toată umilinţa, după cum Dumnezeu ne îndeamnă şi ne inspiră. Se povesteşte că odată un om simplu şi credincios, numit Nicolae, din Basel (Elveţia) se duse la Strassbourg să-l întâlnească pe Dr. Tauler, predicator renumit pe atunci în acel oraş. Când îl găsi, îi spuse cu toată umilinţa: „Doctore, mai înainte de a putea împlini o mare lucrare pentru Dumnezeu, pentru oraşul acesta şi pentru lume, e nevoie să mori faţă de dumneata însuţi, faţă de darurile dumitale, de reputaţia dumitale, şi chiar faţă de faptele bune pe care le faci.

Când vei ajunge să înţelegi pe deplin scopul Crucii, vei căpăta o nouă putere la Dumnezeu şi la oameni”. Acest îndemn din partea unuia dintre cei mai simpli şi umili creştini din acea vreme, mişcă inima lui Tauler, şi-i transformă viaţa. El învăţă să „moară” faţă de sine şi deveni apoi în mâinile lui Dumnezeu, unul din cele mai puternice instrumente care pregătiră apoi calea lui Luther şi a Reformei.

Ce este bârna?

Întâi de toate, Iisus ne explică că este prea uşor să îndepărtezi paiul, micul firicel din ochiul fratelui tău, când în al tău este o bârnă, adică o bucată mult mai groasă de scândură. Dacă aşa e cazul, atunci nu vom putea extrage paiul din ochiul altuia, căci propria noastră vedere e întunecată. Aceasta ar fi doar făţărnicie din partea noastră.

Ştim cu toţii ce poate însemna acest pai în ochiul aproapelui nostru: vreo greşeală pe care o vedem la el, vreo faptă sau un gest pe care acesta l-a făcut faţă de noi. Dar ce a înţeles Iisus prin „bârna din ochiul nostru”? Poate că ea nu e altceva decât propria noastră reacţie lipsită de dragoste faţă de mica greşeală a fratelui nostru. Fără îndoială acesta are greşeli, dar felul nostru de a reacţiona la aceste mici greşeli pot fi: lipsa de dragoste, nerăbdarea, mânia, etc., greşeli mult mai mari decât ale lui. „Paiul” din ochiul lui provoacă în noi un resentiment, un spirit

de critică, amărăciune sau rea-voinţă, care sunt alte forme ale greşelii noastre iniţiale: lipsa de dragoste. Iar aceasta, ne-o spune Domnul, este cu mult mai gravă decât greşeala minimă (poate chiar inconştientă) care a provocat-o. Este aceeaşi diferenţă ca dintr-un fir de surcea şi o bârnă groasă. De fiecare dată când arătăm cu degetul spre fratele nostru zicând: „Este greşeala ta!", alte trei degete ale mâinii noastre ne vor acuza pe noi înşine. Dumnezeu să ne ierte faptul că, de atâtea ori în ipocrizia noastră, am vrut să îndreptăm pe fratele nostru, fără însă a ne de seama cât de enormă este propria noastră greşeală.

Totuşi, să nu credem că o „bârnă" poate însemna numai vreo reacţie violentă din partea noastră. Nu! Un început de mânie este tot o bârnă, ca şi primul gând rău, sau umbra vreunei critici aspre la adresa fratelui nostru. Căci aceste elemente deformează şi împiedică vederea noastră şi atunci nu mai putem vedea pe fratele nostru aşa cum este, un preaiubit al lui Dumnezeu. Şi dacă noi îi vom vorbi având împotriva lui ca obstacol, un astfel de gând în inimă, această reacţie va avea drept efect în inima lui, crearea unei atitudini la fel de dură împotriva noastră, după principiul care spune „cu măsura cu care masori, ţi se va măsura".

Să depunem bârna la Calvar „Scoate mai întâi bârnă din ochiul tău!" – ne porunceşte Domnul. Iată, în adevăr, primul lucru ce-l avem de făcut: să recunoaştem mai întâi că reacţia noastră e

lipsită de dragoste. Apoi să mergem în genunchi la Calvar, să privim pe Iisus, şi vom vedea şi înţelege cât L-a costat păcatul nostru! Trebuie să ne pocăim la picioarele Sale, să ne lăsăm din nou zdrobiţi şi să primim din nou, prin credinţă, curăţirea.

În sângele Său, cerându-l să ne umple cu dragostea Sa, după făgăduinţa Lui. Apoi, datoria noastră va fi să-l căutăm pe fratele nostru şi într-o atitudine de umilinţă reală, să-i cerem iertare pentru păcatul care a întinat inima noastră, mărturisind că am fost curăţiţi prin sângele lui Iisus.

Unii vor obiecta (şi, poate, noi înşine vom fi ispitiţi la aceasta!) că păcatul pe care noi îl avem de mărturisit, e mult mai mic ca al celuilalt, care totuşi, nu şi l-a mărturisit încă. Da, dar noi am fost la Calvar. Acolo am văzut păcatul nostru, şi nu-l mai putem compara cu al altuia.

După ce am îndepărtat astfel bârnă din ochiul nostru, „vom vedea desluşit" să procedăm la scoaterea paiului din ochiul fratelui nostru.

În clipa aceasta, Dumnezeu va revărsa asupra noastră şi asupra lui o lumină nouă, necunoscută până atunci. Vom vedea atunci mai clar că faimoasa bârnă nu era decât ceva iluzoriu, poate vreun reflex al propriei noastre vederi.

Se poate tot atât de bine ca Dumnezeu să ne descopere în fratele nostru anumite lucruri ascunse, de care el însuşi nu are

cunoştinţă. Atunci sub călăuzirea Duhului Sfânt, le vom arăta cu umilinţă fratelui nostru, pentru ca el să le poată vedea singur şi să le aducă el însuşi la „izvorul pentru spălarea şi curăţirea păcatelor” spre a fi curăţit acolo de ele. Este foarte probabil că, dacă vom veni în spiritul acesta de umilinţă, el ne va lăsa să o facem; iar dacă el însuşi e un om umil, se va bucura de aceasta. Va vedea atunci că nu o facem din motive egoiste, sau din duh de superioritate, ci din dragoste adevărată faţă de el.

Dacă suntem îndemnaţi de Dumnezeu să mustram pe cineva, să nu ne lăsăm niciodată opriţi de teamă. Totodată, să nu căutăm să impunem cu orice preţ punctul nostru de vedere, ci să spunem simplu ceea ce Dumnezeu ne-a pus pe inimă să spunem, lăsând apoi ca El însuşi să facă restul. Este lucrarea Sa şi nu a noastră. E nevoie de timp pentru a îndoi un grumaz ţeapăn. Iar când noi suntem mustraţi la rândul nostru, să nu căutăm a ne apăra şi a ne explica. Să primim mai degrabă mustrarea cu un duh liniştit, mulţumind totdeauna celui care ne mustră. Să cerem apoi lui Dumnezeu să ne lumineze, şi dacă vom găsi că prietenul nostru are dreptate, să fim îndeajuns de umili pentru a i-o mărturisi, lăudând împreună pe Dumnezeu. Avem mare nevoie unii de alţii. Sunt în viaţa noastră, a fiecăruia din noi, puncte negre pe care noi singuri nu le-am vedea niciodată dacă nu l-am permite lui Dumnezeu să se folosească de fraţii noştri, ca de

instrumente ale Sale, pentru a ne lumina.

CAPITOLUL VIII.

Adevăratul slujitor.

Noul Testament ne arată foarte clar că Domnul aşteaptă de la noi să luăm poziţia umilă de slujitori. Aceasta nu este o obligaţie secundară pe care suntem liberi să o acceptăm, sau să o respingem, după bunul nostru plac. Nicidecum! Aceasta e însăşi baza adevăratei relaţii cu Cristos şi cu aproapele nostru. Ucenicul trebuie să accepte această poziţie umilă, dacă vrea să cunoască adevărata părtăşie cu Cristos şi sfinţirea în viaţa sa. Numai când vom avea o idee de măsura de umilinţă şi de renunţare pe care o aşteaptă Dumnezeu de la adevăratul slujitor al Său, vom înţelege că numai acei care trăiesc la piciorul Crucii pot ajunge la această poziţie. Ei nu vor putea să se menţină decât contemplând mereu pe Domnul Iisus zdrobit şi umilit pentru ei.

Dar, înainte de a aborda acest subiect şi aplicarea sa în viaţa noastră, vom scoate în evidenţă trei puncte importante care ne vor ajuta la o mai bună înţelegere a acestor lucruri. Vom avea astfel o mai bună noţiune de cea ce înseamnă a fi slujitor al lui Cristos.

În Vechiul Testament ni se menţionează două feluri de slujitori: mercenarii, adică cei cărora li se plăteşte o anumită simbrie şi care au şi anumite drepturi; şi sclavii, cei neretribuiţi şi

care trebuie să se supună în întregime stăpânului lor, căci sunt proprietatea lui. Fiilor lui Israel le era interzis, după Lege, să ţină sclavi din poporul lui Dumnezeu, ca şi ei. Aceştia trebuiau să fie totdeauna dintre neamuri. Noul Testament conţine expresia de mai multe ori repetată, de „slujitor al lui Iisus Cristos”. În limba greacă, în original, acest cuvânt nu are sensul de „mercenar” ci de „sclav”. Ce deducem de aici? Că poziţia noastră de slujitori ai lui Cristos nu ne conferă niciun drept. Noi suntem proprietate absolută a Stăpânului nostru Divin. El poate dispune de noi, El ne poate trata cum Îi place.

Un alt punct important este că suntem slujitori ai Aceluia care a primit să fie El însuşi sclav, pentru noi. Textul bine cunoscut din Epistola către Filipeni, cap. 2: 6 – 7, care ne arată până unde S-a coborât pentru noi Stăpânul nostru, confirmă acest lucru când spune: „El, care, având chipul lui Dumnezeu, n-a privit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat de Sine însuşi luând chip de rob”. Ce altceva am mai putea adăuga, decât că El nu a avut niciun drept, ci a primit, de bunăvoie, să fie tratat după cum îi va plăcea Tatălui, şi după cum răutatea oamenilor o va decide. Toate acestea pentru ca omenirea pierdută să fie salvată şi readusă la Dumnezeu. Da, tu şi cu mine, trebuie să fim sclavi ai Aceluia care S-a făcut de bunăvoie sclav pentru noi, a cărui fire este umilinţa însăşi.

Sarcina Lui fu a. Se umili, numai pentru a putea sluji creaturilor Sale. Cu cât mai joasă va trebui deci să fie poziţia noastră! Cât de bine ne arată aceasta ce însemnă a fi supus lui Cristos!

Să vedem mai departe, cum aş putea eu să fiu sclavul lui Cristos? Iată cum: devenind de bunăvoie sclavul celor din jurul meu! Apostolul Pavel spune într-una din epistolele sale: „Noi suntem robii voştri, pentru Cristos”. Dumnezeu socoteşte gradul de umilinţă pe care-l dovedim faţă de El, după gradul de umilinţă pe care-l dovedim faţă de aproapele nostru. Cu alte cuvinte, dacă refuzăm a sluji aproapelui nostru când aceasta ne costă şi ne umileşte, Dumnezeu va considera că am refuzat să-L slujim pe El însuşi. De acum încolo, orice părtăşie cu El devine imposibilă! Iată cum, în practică, putem fi slujitori ai lui Cristos.

Dumnezeu mi-a vorbit înainte cu câtva vreme, prin pasajul următor: „Cine dintre voi, dacă are un rob, care ară sau paşte oile, îi va zice când vine de la câmp: „Vino îndată şi şezi la masă?” – Nu-i va zice mai degrabă: „Găteşte-mi să mănânc, încinge-te şi slujeşte-mi până voi mânca şi voi bea eu; după aceea, vei mânca şi vei bea şi tu”.

— Va rămânea el îndatorat faţă de robul acela pentru că robul a făcut ce-i fusese poruncit? Tot aşa şi voi, după ce veţi face tot ce vi s-a poruncit, să ziceţi: „Suntem nişte robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem”. (Luca 17: 7 – 10).

Găsesc în acest text 5 caracteristici ale robului (sclavului):

1) Sclavul trebuie să fie gata să i se ceară multe de la el, să fie încărcat cu tot felul de corvezi, fără a lua în seamă persoana sa. După o zi grea de arat în sudoarea şi căldura zilei, slujitorul din parabolă trebuie să prepare imediat odihna stăpânului său şi să-i slujească la masă, înainte de a lua el însuşi în gură cea mai neînsemnată hrană. El o face simplu, fără a discuta şi fără a se aştepta la altceva. Oh! Cât de puţin suntem noi gata la aceasta! Noi murmurăm şi cârtim atât de lesne! Amărăciunea cuprinde îndată inima noastră dacă ni se cere un astfel de lucru. Cârtind şi bombănind, noi ne simţim ca şi cum am avea oarecare drepturi, uitând că ROBUL NU ARE NICIUN DREPT!

2) După ce am făcut toate acestea, trebuie să acceptăm a nu primi nicio mulţumire. Dar noi, cât de ades am privit la persoana noastră şi ne-am simţit frustraţi atunci când ni s-a cerut să slujim altora! Ne-a cuprins îndată amărăciunea când am văzut că slujirea şi devotamentul nostru e primit ca ceva natural, fără mulţumiri (şi fără complimente!).

3) După ce am slujit altora, nu trebuie apoi să-i judecăm în inima noastră, în parabola aceasta, e drept, stăpânul pare cam egoist. Fără îndoială! Dar robul nu face nicio critică, nu aduce nicio acuzare; ştie că el este pus acolo pentru a sluji. Nu e treaba lui să analizeze caracterul, chiar egoist, al stăpânului său. Dar noi

cum stăm în privinţa aceasta? Poate că uneori primim să ni se pună anumite sarcini pe umeri, şi poate chiar că nu cârtim cu gura atunci când suntem răsplătiţi cu nerecunoştinţa. Totuşi, în inima noastră avem gânduri de reproş faţă de aproapele nostru pentru nerecunoştinţa şi egoismul lui. Adevăratul slujitor rămâne însă insensibil la egoism. El, caută prilejul a se asemăna tot mai mult cu Cristos, care S-a făcut slujitorul tuturor.

4) Adevăratul slujitor trebuie să mărturisească că el nu este, la urma-urmei, decât un slujitor inutil şi ca atare, atât Dumnezeu cât şi oamenii, se pot lipsi cu uşurinţă de serviciile lui. El nu trebuie să înceteze niciodată a recunoaşte că „în noi, adică în firea noastră, nu locuieşte nimic bun”. Inima noastră firească e atât de mândră şi de răzvrătită, încât nimic din ceea ce produce nu poate mulţumi pe deplin pe Stăpânul nostru. Dacă totuşi facem câteodată „faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele”, este Domnul Iisus din noi care le face, şi nu noi prin firea noastră pământească. Căci El ne dă „şi voinţa şi înfăptuirea” astfel că toată slava lucrărilor noastre, doar Lui I se cuvine.

5) Aceasta îndepărtează de la eul nostru orice nădejde de a-şi atribui sieşi cel mai mic succes. Adevăratul slujitor ştie că toată răbdarea, blândeţea, devotamentul ţi sprijinul de care a dat dovadă slujind altora, nu sunt altceva decât datoria lui, „ceea ce

ar fi trebuit să facă”. La început Dumnezeu a creat pe om pentru a fi slujitorul Său, dar păcatul este acela care a făcut ca omul să refuze aceasta. De aceea, pentru propria sa reabilitare omul trebuie să se plaseze din nou în poziţia de sclav, singura poziţie adevărată pentru care a fost creat. Primind aceasta el nu face nimic remarcabil, căci pentru aceasta a fost mântuit, pentru a fi reabilitat.

Aşa este drumul Crucii, pe care Iisus, singurul Rob adevărat, l-a trasat pentru noi. Vom refuza noi oare şi de aici înainte a merge pe urmele Sale făcându-ne robi Lui, Divinului Rob? Drumul acesta coboară, coboară mereu şi din cauza aceasta, ni se pare câteodată imposibil de străbătut. Totuşi, să fim siguri că el e şi singurul drum care „urcă”! Pe acest drum mergând, El însuşi a ajuns la Tron. Este singurul drum prin care vom putea ajunge şi noi la putere spirituală, la autoritate, la rodire. Cei care umblă pe această cărare au sufletul luminat, radios, fericit. El revarsă viaţă de Sus. El descoperă atunci că, atât pentru el cât şi pentru Stăpânul lui, „cel ce se umileşte, va fi înălţat”. Pentru el umilinţa, care până acum era ceva nedorit, tolerat doar de nevoie, a devenit acum mireasma sufletului său. El s-a unit cu ea pentru totdeauna. Dacă întunericul şi tulburarea cuprind câteodată inima lui, este numai din pricina că n-a acceptat, în vreo privinţă sau alta, să umble cu ea pe cărarea blândeţii şi a zdrobirii. Dar

dacă apoi, în pocăinţă, el o va căuta din nou, ea e totdeauna gata să-l primească din nou cu bucurie în tovărăşia ei!

Aceasta ne aduce la un punct foarte însemnat: pocăinţa! Nu poţi intra într-o viaţă de plinătate, hotărându-te doar simplu să cauţi a fi mai umil pe viitor. Sunt anumite atitudini şi fapte din trecut în care noi persistăm, şi trebuie mai întâi să ne umilim pentru ele. Trebuie decimai întâi să ne pocăim. Iisus a luat chip de rob, nu numai cu intenţia să ne dea o pildă de urmat, ci pentru a putea muri pentru păcatele noastre, pentru ca noi să fim spălaţi prin sângele Său. Acest sânge nu poate fi aplicat pe inima noastră decât dacă ajungem la zdrobire şi la pocăinţă. Iar pentru a ajunge la această stare de zdrobire, trebuie să dăm voie ca lumina lui Dumnezeu să cerceteze inima noastră până în cutele ei cele mai adânci, şi să scoată la iveală toate legăturile păcatului de acolo. Atunci mândria inimii noastre ne va apărea atât de monstruoasă, încât vom înţelege pentru ce a trebuit Iisus să-şi părăsească tronul Său de slavă şi să meargă la Cruce. Numai moartea Sa ispăşitoare pentru noi a putut obţine iertarea lui Dumnezeu. Aceasta va însemna că trebuie să cerem iertare nu numai lui Cristos, ci şi aproapelui nostru. Aceasta va fi umilitor pentru noi, s-o recunoaştem; totuşi, după ce am trecut – târâş! – poarta zdrobirii, vom pătrunde în lumina şi slava Căii Sfinte, care este alcătuită din sfinţenie şi din umilinţă până la capătul ei.

CAPITOLULIX.

Puterea sângelui Mielului.

Mesajul trezirii, pe care Domnul îl adresează în ultimul timp multora dintre noi, este un mesaj foarte simplu, în stare să cerceteze sufletul nostru. El se rezumă astfel: NIMIC ÎN LUME NU POATE ÎMPIEDICA PE CREŞTIN A UMBLA ÎN PĂRTĂŞIE DEPLINĂ ŞI BIRUITOARE CU DUMNEZEU, ŞI DE A FI UMPLUT CU DUHUL SFÂNT, ÎN AFARĂ DE PĂCAT, sub una din nenumăratele sale forme! Şi nu există decât un singur lucru în stare de a curăţi păcatul şi a aduce eliberare şi biruinţă: sângele lui Iisus! Dar e foarte important să înţelegem cum conferă sângele lui Iisus puterea sa cea mare, pentru a şti în ce condiţii această putere poate lucra din plin în viaţa noastră.

Ce multe sunt harurile pe care Scriptura le atribuie puterii sângelui lui Iisus! „El a făcut pace între Dumnezeu şi om” (Coloseni 1: 20). Prin puterea sângelui Său avem răscumpărarea, adică iertarea păcatelor noastre, viaţa veşnică (Coloseni 1: 14; Ioan 6: 54). Prin această putere Satan e biruit (Apocalipsa 12: 11). Prin aceeaşi putere putem fi neîncetat curăţiţi de orice păcat (1 Ioan 1: 7), eliberaţi de tirania unui cuget rău pentru a putea sluji Dumnezeului celui viu (Evrei 9: 14). În sfârşit, acest sânge conferă chiar celor mai nevrednici, dreptul de a pătrunde în Locul-Prea-Sfânt, în prezenţa lui Dumnezeu, şi de a rămâne acolo

în toate zilele (Evrei 10: 19). Putem pe drept, în sfârşit, să ne întrebăm: care este originea acestei puteri? De asemenea, se pune o a doua întrebare: cum să experimentăm din plin această putere? Adesea, acest sânge nu exercită în noi puterea sa purificatoare, dătătoare de pace şi de viaţă. Noi nu rămânem în tot cursul zilei în prezenţa şi părtăşia neîntreruptă cu Dumnezeu. De ce oare?

De unde vine oare această putere?

Răspunsul la această întrebare ni-l dă o expresie din cartea Apocalipsei: „sângele Mielului" (Apocalipsa 7: 14). Nu sângele vreunui războinic, ci sângele MIELULUI! Cu alte cuvinte, în ochii lui Dumnezeu faptul că sângele Salvatorului nostru are o astfel de putere asupra oamenilor, este pentru că Cel ce l-a vărsat de bunăvoie avea caracterul unui miel. Numele de „Miel" atât de des dat lui Iisus în Scripturi, indică mai întâi de toate opera Sa ispăşitoare pentru păcatele noastre. Iudeul care era vinovat de păcat şi voia să fie îndreptăţit înaintea lui Dumnezeu, trebuia să junghie un miel (sau câteodată, un ţap) al cărui sânge urma să fie stropit pe altar. Iisus este împlinirea Divină a tuturor jertfelor de miei oferite de oameni. „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (Ioan 1: 29). Dar titlul de Miel are o semnificaţie încă mult mai adâncă. El arată caracterul Său blând şi smerit, neîmpotrivindu-Se şi supunându-Se neîncetat voinţei Tatălui

(Ioan 6: 38), şi aceasta pentru mântuirea oamenilor.

Ar fi fost cu totul altfel dacă „Mielul” acesta ar fi protestat şi S-ar fi împotrivit tratamentului crud la care L-au supus oamenii. Dar El, din ascultare faţă de Tatăl şi din dragoste pentru noi, nu a ripostat şi nu S-a împotrivit. Oamenii au făcut din El ce au vrut; iar El, pentru a-i mântui, a cedat supunându-Se până la capăt. Ocărit, El nu a răspuns cu ocări; chinuit, nu a ameninţat. El nu şi-a valorificat drepturile Sale, nici nu a răspuns loviturilor brutale ce i se aduceau.

Ce deosebire între El şi noi! Atunci când voia Tatălui şi, de asemenea, răutatea oamenilor îi arătară Crucea, El plecă capul umil şi o primi fără niciun murmur, aşa cum vestise mai dinainte Isaia despre El (Isaia 3: 7): „ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, n-a deschis gura”. Biciuirea, batjocurile, scuipările, smulgerea bărbii, drumul cel greu spre Calvar, cuiele, coasta străpunsă, sângele vărsat, nimic din acestea n-ar fi avut loc dacă El n-ar fi fost Mielul! Şi toate acestea numai pentru a plăti preţul păcatului tău şi al meu! Astfel, Iisus a fost Mielul nu pentru că a murit pe Cruce, ci El a murit pe Cruce pentru că era Mielul. Să recunoaştem totdeauna această caracteristică a sângelui Său. De fiecare dată când ni se vorbeşte sau când ne amintim de profunda umilinţă şi predare completă a Mielului, aceasta conferă sângelui minunata Sa putere de la

Dumnezeu, în favoarea oamenilor. În Epistola către Evrei, cap. 9, v. 14, vedem cum sângele e unit pentru totdeauna cu jertfa de bunăvoie a lui Iisus. „Cu cât mai mult sângele lui Cristos, care, prin Duhul cel veşnic, S-a adus pe sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu”. Acest caracter a avut totdeauna o valoare supremă în ochii lui Dumnezeu. Umilinţa, natura Mielului, şi predarea voinţei noastre lui Dumnezeu, iată ce caută Dumnezeu să vadă la om. Căci El, în scopul de a arăta toate acestea a creat pe om. De aceea, refuzul omului de a umbla pe acest drum a constituit primul păcat, şi a rămas de atunci, esenţa păcatului. Pentru a reda omului căzut această natură, a venit Iisus. Pentru că Tatăl a văzut această natură în El, a putut zice: „Acesta este Fiul Meu în care îmi găsesc plăcerea”. Sângele Său vărsat este expresia cea mai supremă că El are această natură, acest caracter de Miel, de aceea şi are o putere atât de mare la Dumnezeu, un preţ atât de mare şi o forţă care singură poate smulge pe om din păcatul său.

A doua întrebare este: cum putem noi să experimentăm din plin această putere în viaţa noastră?

Inima noastră deja ne dă răspunsul atunci când privim pe Miel plecând capul pentru noi, pe Calvar. Iar noi nu putem face experienţa puterii acestui sânge decât dacă primim să avem în noi aceleaşi simţăminte care erau în El, adică, să ne lăsăm zdrobiţi ca El. La fel după cum caracterul Mielului conferă

sângelui Său valoarea Sa, tot astfel, numai în măsura în care suntem gata a ne face părtaşi aceleiaşi firi, aceloraşi simţăminte, vom cunoaşte plinătatea puterii Sale în viaţa noastră. Şi putem fi părtaşi (Filipeni 2: 5; 1 Corinteni 2: 16), căci aceasta s-a făcut posibil prin moartea Sa. Toate roadele Duhului Sfânt menţionate în Galateni, cap. 5: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândeţea, bunătatea, credinţa, umilinţa, înfrânarea poftelor, nu sunt altceva decât expresia naturii Mielului lui Dumnezeu, natura cu care Duhul Sfânt doreşte să ne înzestreze. Să nu uităm niciodată că Domnul Iisus, deşi înălţat la Tronul lui Dumnezeu, este totdeauna Mielul, după cum ne arată cartea Apocalipsei, şi acest Miel doreşte să ia chip în fiecare din noi.

Dar suntem noi gata?

Suntem noi gata a ne lăsa transformaţi după chipul Mielului? Pentru aceasta este nevoie ca eul care se apără întruna, care neîncetat se împotriveşte altora, să fie zdrobit. Putem să ne rugăm mult şi bine să fim curăţiţi de cutare sau cutare păcat pentru a regăsi pacea. Atâta timp cât nu vom fi gata să ne lăsăm zdrobiţi şi făcuţi părtaşi umilinţei Mielului, nimic nu se va petrece, nimic nu se va schimba în noi. Fiecare păcat pe care-l comitem provine, la urma-urmei, de la eul nostru nezdrobit, dintr-o formă a mândriei. Nu vom căpăta pacea prin sângele lui Iisus înainte de a recunoaşte izvorul fiecărui păcat şi a ne

schimba sentimentele care ne-au dus la el; aceasta numai printr-o pocăinţă precisă, concretă, care e totdeauna umilitoare, şi care totdeauna costă! Nu e vorba aici numai de a căuta să „simţim" umilinţa lui Iisus. Este nevoie să umblăm în lumină şi să lăsăm pe Dumnezeu să ne descopere orice păcat din noi. Să fim gata când ni se cer tot felul de fapte practice ale pocăinţei, ale predării noastre adevărate. Şi acestea pot să ne coste adesea destul de mult! Importanţa lor poate fi judecată după preţul care a costat mândria noastră. E posibil ca Dumnezeu să ne oblige atunci să cerem scuze anumitor persoane, să le restituim anumite lucruri (Matei 5: 23 – 24; Proverbe 28: 13). Poate, ni se va arăta că trebuie să părăsim vreun obicei drag, vreun „drept" imaginar, (Iisus n-a avut drepturi: cum putem să le pretindem noi?). S-ar putea, de asemenea, să fim îndemnaţi să căutăm pe acela care ne-a greşit şi să-i mărturisim noi întâi, greşeala, mai mare încă, pe care am comis-o noi faţă de el, urându-l. (Iisus n-a avut niciodată resentiment, sau ură; avem noi oare dreptul de a o avea?) Poate ni se va cere să fim de aici înainte mai deschişi faţă de prietenii noştri, să-i lăsăm să ne cunoască aşa cum suntem în realitate, pentru ca să putem avea apoi cu ei o părtăşie reală, veritabilă, sinceră. Poate că toate acestea vor fi acte foarte umilitoare, totuşi ele ne vor duce la zdrobirea practică, la umilinţa Mielului. Sângele va putea astfel să ne curăţească de

orice păcat, şi vom putea atunci umbla cu Dumnezeu, având pacea Sa în inimă.

CAPITOLUL X.

Nevinovaţi.

Suntem atât de obişnuiţi să osândim pe fariseul cel mândru care se îndreptăţeşte pe sine (Luca 18: 9 – 24), încât ne vine foarte greu să recunoaştem că, în realitate, acesta este doar propriul nostru portret! Chiar aceasta dovedeşte cât îi suntem de asemănători. Ce ironie amară este în povestea acelei institutoare de la şcoala de Duminică, care-şi termină lecţiunea cu cuvintele: „. Şi acum, copii, să mulţumim lui Dumnezeu că noi nu suntem ca fariseul acesta din parabolă!” Noi suntem specialişti în a adopta aceeaşi atitudine atunci când Dumnezeu voieşte să ne umilească la piciorul Crucii şi să ne arate păcatele care împiedică lucrarea Sa în noi.

Inima omenească văzută de Dumnezeu.

Pentru a înţelege ce anume era fals în atitudinea fariseului (şi în atitudinea noastră!) trebuie să privim inima omenească prin aceeaşi lumină prin care Dumnezeu însuşi o vede: „. căci dinlăuntru, din inima omului, ies gândurile rele, curviile, necurăţiile, înşelăciunile, hoţiile, uciderile, lăcomiile, răutăţile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia” (Marcu 7: 20 – 23). Pavel ne arată un tablou asemănător în Epistola către

Galateni (cap. 5: 19 – 21): „dar faptele firii pământeşti sunt cunoscute, şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările, şi alte lucruri asemănătoare cu acestea”. Ce tablou! Profetul Ieremia dă şi el o mărturie identică: „Inima omului e nespus de înşelătoare (atât de înşelătoare, încât se înşală pe ea însăşi asupra propriei ei stări!) şi deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” Ieremia 17: 9). Aşa arată inima omenească, eul cel decăzut, „omul cel vechi”, aşa cum îl numeşte Scriptura (Efeseni 4: 22). Aşa este numită inima omului, fie că e vorba de un nepocăit, fie că e vorba de creştinul cel mai înaintat. Este greu să crezi că aceste lucruri s-ar putea găsi în inima pastorilor, sau a altor creştini lucrători în via Domnului. Totuşi, aceasta este realitatea. Oh, cu adevărat, singurul lucru frumos în inima creştinului, este Iisus Cristos! Dumnezeu voieşte ca noi să recunoaştem acest fapt, pentru ca apoi, din deznădejde şi din zdrobire adevărată, să primim pe Iisus ca Neprihănirea noastră, Sfinţenia noastră, ca El să devină totul în toţi. Aceasta este adevărata biruinţă!

Să nu facem pe Dumnezeu mincinos!

În faţa descrierii divine a inimii omului, pierdem sensul cuvintelor fariseului din parabolă, care zice: „Îţi mulţumesc,

Doamne, că nu sunt ca ceilalţi oameni, răpitor, nedrept, curvar". Astfel, El se declară nevinovat în chiar lucrurile pe care Dumnezeu le constată în inima omenească. El ar fi vrut să zică: „Fără nicio îndoială, aceste lucruri sunt comise de alţii – ca acest vameş, care le şi mărturiseşte! – dar ele nu se găsesc în mine". Zicând aceasta, el îl face pe Dumnezeu, mincinos, căci „dacă zicem că n-avem păcat, îl facem pe Dumnezeu mincinos" (1 Ioan 1: 10). Totuşi, fariseul acesta pare să fi fost pe deplin sincer în declaraţia sa. El se credea cu adevărat nevinovat şi chiar îşi arată nevinovăţia sa lui Dumnezeu, mulţumindu-l pentru aceasta în rugăciunea sa. El nu ştia însă că Cuvântul lui Dumnezeu era împotriva lui. Dacă vameşul îşi lovea pieptul mărturisindu-şi păcatele, nu era pentru că păcatele sale erau mai mari ca ale fariseului, ci doar pentru că acesta înţelesese că ceea ce Dumnezeu spusese cu privire la inima lui, era adevărat; el îi dădea astfel dreptate lui Dumnezeu, în timp ce fariseul gândea că e de ajuns să se abţină de la anumite păcate exterioare pentru a fi socotit nevinovat. El nu înţelegea încă că „Dumnezeu nu. Se uită la ce izbeşte ochiul, ci El priveşte la inimă" (1 Samuel 16: 7) şi că, o privire pofticioasă e în ochii Săi, la fel ca şi curvia (Matei 5: 28); resentimentul şi ura sunt ca o ucidere (1 Ioan 3: 15); invidia, ca un furt, iar micile tiranii familiare, ca cele mai mari răutăţi.

De câte ori n-am protestat şi noi pentru „nevinovăţia"

noastră, atunci când Dumnezeu convingând pe alţii de păcat, căuta în acelaşi timp să ne convingă pe noi! Noi gândeam atunci: „aceste păcate or fi existând la alţii, dar nu la mine!” Şi aceasta cu toată sinceritatea, căci aşa ne vedeam. Poate că vreodată am dispreţuit în inima noastră pe vreun frate al nostru, pentru că nu se umileşte şi nu mărturiseşte anumite lucruri lui Dumnezeu şi altora aşa cum ne-am fi aşteptat de la el, pentru a-şi pune viaţa în ordine. Sau poate dimpotrivă, ne-am bucurat în mod sincer atunci când a făcut-o, şi a fost binecuvântat de Dumnezeu în felul acesta. Oricum ar fi, noi nu am înţeles pentru noi înşine necesitatea de a fi zdrobiţi. Preaiubiţilor, dacă ne credem încă nevinovaţi şi nu simţim nevoia de a ne umili, s-o ştim bine şi să nu ne înşelăm: aceasta nu înseamnă nicidecum că nu avem păcat, ci, doar că nu ni-l vedem! Trăim într-o iluzie cu privire la propria noastră stare. Dumnezeu trebuie să aibă dreptate atunci când, sub o formă sau alta, constată în noi prezenţa acestor lucruri (şi e bine dacă le-am recunoscut şi am acceptat să ne lăsăm judecaţi de El): egoism, mândrie, orgoliu, satisfacţie de sine, gelozie, resentiment, nerăbdare, un spirit închis şi ursuz faţă de alţii, temeri de tot felul, timiditate, răutate, înşelăciune, necurăţie, pofta cea rea, etc. Dacă nu e una, e cealaltă. Noi nu le vedem şi suntem, poate, atât de preocupaţi de greşeala pe care altul a comis-o împotriva noastră, încât nu vedem că noi păcătuim încă

mai grav, purtându-ne cu el fără blândeţea, umilinţa şi iertarea lui Iisus. Noi constatăm cu uşurinţă când vreun altul caută să-şi apere drepturile, şi nu vedem că noi facem la fel ca el. Totuşi, simţim adesea că ceva parcă lipseşte vieţii noastre de credinţă: nu suntem într-o părtăşie vie cu Dumnezeu, viaţa noastră spirituală nu merge aşa cum ar trebui. Slujirea noastră nu abundă în binecuvântări deosebite, aşa cum ne aşteptam. Dar păcatul nostru inconştient nu e mai puţin grav în ochii lui Dumnezeu, şi ne separă de El. Se prea poate ca în cazul nostru să fie vorba de vreun lucru mic, pe care Dumnezeu e gata să ni-l arate numai atunci când I-o vom cere. Există încă o piedică în care cădem atunci când nu vrem să recunoaştem adevărul asupra ceea ce declară Dumnezeu despre inima omenească: nu numai că noi căutăm să apărăm nevinovăţia noastră, dar şi pe aceea alor noştri. Nu ne place să-i vedem pe cei dragi nouă, convinşi de păcat şi umiliţi, ci ne grăbim să-i apărăm. Ne facem atâtea iluzii cu privire la ei, încât ne vine greu să-i vedem zdrobiţi. Făcând aşa, ne împotrivim lui Dumnezeu şi Il facem mincinos în această privinţă, lipsind în acelaşi timp pe ai noştri de binecuvântări şi totodată, bineînţeles şi pe noi înşine. Numai o adâncă sete după părtăşia cu Dumnezeu ne poate face să strigăm la El să ne lumineze cu lumina Sa cea minunată, şi atunci vom învăţa să-L ascultăm în toate privinţele.

Să dăm dreptate lui Dumnezeu.

Această atitudine ne va aduce la vameşul din parabolă. Luând din nou în seamă ceea ce Dumnezeu declară despre inima omului, vedem că mărturisirea vameşului nu făcea decât să-l dea dreptate lui Dumnezeu. El recunoştea că tot ceea ce Dumnezeu văzuse în el era adevărul. Poate că nu totdeauna putuse să recunoască aceasta; dar acum, Duhul Sfânt îl putu lumina, şi el era acum frânt, zdrobit. El nu numai că-l da lui Dumnezeu dreptate prin mărturisirea lui de pocăinţă în tot ceea ce El îi arăta, ci fără îndoială şi în ceea ce privea pedeapsa meritată de păcatele sale. Rugăciunea lui Neemia ar fi putut astfel să fie şi a sa: „Tu ai fost drept în tot ce ni s-a întâmplat, căci Tu Te-ai arătat credincios, iar noi am făcut răul” (Neemia 9: 33).

Aceasta stă totdeauna la baza oricărei adevărate mărturisiri a păcătosului, a oricărei zdrobiri autentice. A mărturisi că păcatul meu e numai o eroare, ceva străin de inima mea, incompatibil cu natura mea, ar însemna să mă înşel pe mine însumi, atunci când Dumnezeu îmi arată că sunt o creatură orgolioasă, necurată şi stricată prin natura mea, şi pe deplin vinovat de toate păcatele pe care mi le arată în mine. În termeni ca aceştia mărturiseşte şi David păcatul său: „Numai împotriva Ta am păcătuit şi am făcut ce este rău în Faţa Ta, aşa că vei fi drept în hotărârea Ta şi fără vină în judecata Ta” (Psalm 51: 6). Să nu

ne temem a face şi noi o astfel de mărturisire atunci când Dumnezeu ne-o arată. Să nu gândim că aceasta dezonorează pe Dumnezeu. Dimpotrivă, noi îl proslăvim în felul acesta, căci prin aceasta noi mărturisim că declaraţiile Sale cu privire la noi sunt cu totul adevărate. Aceasta ne aduce la a experimenta o nouă biruinţă în Cristos, care confirmă încă odată ceea ce spune Scriptura: „Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească” (Romani 7: 18). Ajungem la punctul când încetăm a mai căuta să „sfinţim” eul nostru prin propriile noastre mijloace, căci Iisus devine sfinţirea noastră, când viaţa Sa devine viaţa noastră.

Pace şi curăţie.

Dar vameşul a procedat mult mai bine. Decât să dea numai dreptate lui Dumnezeu, el şi-a fixat privirile spre jertfa de pe altar, şi a găsit astfel pacea cu Dumnezeu şi curăţire de păcatul său. Aceasta reiese din cuvintele rugăciunii sale: „Doamne, îl milostiv cu mine păcătosul”. Evreul care păcătuise, nu avea decât un singur mijloc de a redobândi bunăvoinţa, iertarea şi binecuvântarea lui Dumnezeu: Jertfa! Este foarte probabil că în clipa când el îşi făcea astfel rugăciunea, privea spre altar unde-şi adusese jertfa.

La fel este şi cu noi. Nu vom putea ajunge niciodată la această stare de zdrobire fără ca Dumnezeu să ne arate, pe

Crucea de pe Calvar, pe Mielul Divin ştergând păcatul nostru prin sângele Său vărsat acolo. Evanghelia, care de la început declară ceea ce suntem noi în adevăr, prevede dinainte un sacrificiu pentru păcatul nostru: Iisus este Mielul care a fost junghiat pentru păcat, şi care fusese pregătit de la întemeierea lumii. În El, care a purtat păcatele cu umilinţă, sunt şterse şi păcatele mele, dacă le mărturisesc într-o atitudine de zdrobire adevărată a inimii, crezând în eficacitatea sângelui Său. Pacea lui Dumnezeu şi părtăşia cu El îmi sunt îndată redate, şi pot din nou a-mi relua drumul cu El, îmbrăcat în haine albe.

Simplul fapt de a da dreptate lui Dumnezeu şi de a recunoaşte că sângele Său curăţeşte, ne pune, ca niciodată înainte, pe drumul unei strânse părtaşii cu Iisus, şi începem să locuim cu El în Locul-Prea-Sfânt. Când umblăm cu El în lumină, El ne va semnala imediat primii lăstari ai păcatelor care, dacă-i vom lăsa să crească în inima noastră, vor întrista Faţa Sa şi vor opri cursul Vieţii Sale în noi. Aceşti lăstari sunt expresia vechiului „eu" orgolios şi mândru pentru care Dumnezeu nu are nimic rezervat, în afară de judecată, în niciun caz nu avem dreptul a ne apăra nevinovăţia atunci când El arată păcatul din noi. Noi trebuie să fim gata neîncetat a-l da Lui dreptate, zicând: „Da, Doamne, Tu ai dreptate; aceasta îmi arată ce sunt şi vin la Tine ca să mă curăţeşti".

Sângele Său va putea atunci să ne curăţească neîncetat de păcatul care va fi smuls din rădăcină, putând astfel să fim neîncetat umpluţi cu Duhul Sfânt. Pentru aceasta e nevoie însă să avem un duh umil şi de căinţă, adică să fim gata să recunoaştem chiar cele mai mici lucruri. Aşa sunt cei despre care Dumnezeu spune că „locuiesc cu El în locurile înalte şi în sfinţenie" (Isaia 57: 15); ei cunosc o trezire care nu mai încetează.

Iată, avem de ales: sau a susţine că suntem nevinovaţi, şi a ne reîntoarce acasă fără a fi primit binecuvântarea, cu inima împietrită şi despărţiţi de Dumnezeu; sau, a da dreptate lui Dumnezeu şi a intra în pacea Lui, în părtăşie şi în biruinţă, prin sângele lui Iisus.

Ce alegem oare?

SFÂRŞIT